

ความลับ ในบ้านโลกาโลก

라일락 북게 피던 집

ชงช็อ : เซียน | ภักทึรา : แปลา

วรรณกรรมแปล ลำดับที่ ๖๐๐

ความลับในบ้านโลดแล่น

라일락 붉게 피던 집

แพรวสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๙๖๕ โทรศัพท์ ๐-๒๕๓๕-๓๕๕๕, ๐-๒๕๓๕-๓๗๗๗, ๐-๒๕๓๕-๕๑๑๑

E-mail: info@amarin.co.th

THE RED LLLAC by Song Si-Woo

Copyright © 2014 by Song Si-Woo

Original edition published by SIGONGSA Co., Ltd.

Thai edition (라일락 붉게 피던 집) arranged with Youbook Agency, China and

Arika Interights Agency

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่กลึงเคียง ดัดวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-18-3192-9

พิมพ์ครั้งแรก ตุลาคม ๒๕๖๒

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

ชงชื่อ.

ความลับในบ้านโลดแล่น / ชงชื่อ: เขียน; ภัททริรา: แปล จาก (라일락 붉게 피던 집).- กรุงเทพฯ:

แพรวสำนักพิมพ์ อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง, 2562.

(๘), 276 หน้า. (วรรณกรรมแปล ลำดับที่ 600)

1. นวนิยายเกาหลี. I. ภัททริรา, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว ๙2ค5

DDC 895.65

ISBN 978-616-18-3192-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อนุชนีย์ วิรดกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • รองบรรณาธิการอำนวยการ จตุพล บุญพรวิต, สิริกานต์ ผลงาม
ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ทศพร สนิชวรธรรมะ

บรรณาธิการ พิมพ์หน้า แสงจันทร์ • เลขานุการ ศศิธร เอ็มอิม
ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พีระพงศ์ โพลีนธุ์, วรรณดา ตั้งแสงประทีป • ศิลปกรรม เกติทิบูล โหมตาด
ผู้อำนวยการฝ่ายจัดการสำนักพิมพ์ ชัชฎา พรหมเลิศ • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ สุภาวดี สุขสมัย
พิสูจน์อักษร ธรรม์ทิพย์ ศักดิ์เดชากุล • คอมพิวเตอร์ สุภิสรา เล็กเลิศ
ผู้จัดการฝ่ายประสานงานสำนักพิมพ์ อมราลักษณ์ เขยกลิน • ประสานงานสำนักพิมพ์ ชนิษฐา ศรีอินทร์
ผู้จัดการส่วนพัฒนากลยุทธ์และช่องทางกระจาย กุลพัฒน์ บัวระออด
ผู้จัดการส่วนดิจิทัลคอมเมิร์ซและคอนเทนต์ ธนพงษ์ โพธิ์บำรุง

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

๓๗๖ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๒-๙๐๐๐, ๐-๒๕๘๒-๑๐๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๓๓-๒๗๔๒, ๐-๒๕๓๕-๑๓๕๕

จัดทำจำหน่ายโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊กเซ็นเตอร์ จำกัด

๑๐๘ หมู่ที่ ๒ ถนนบางกรวย-จางถนนม ต่าบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๓๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๓-๙๙๙๙ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๙-๙๒๒๒, ๐-๒๕๔๙-๕๑๐๐-๖

Homepage: <http://www.naiin.com>

ราคา ๒๕๕ บาท

คำนำสำนักพิมพ์

ทศวรรษ ๑๙๘๐ เป็นช่วงที่เกิดการเปลี่ยนแปลงมากมาย เพราะเรียกได้ว่าเป็นยุคเปลี่ยนผ่านจากเทคโนโลยีแอนะล็อกมาเป็นดิจิทัล อินเทอร์เน็ตก็ยังไม่แพร่หลายและให้ทุกคนเข้าถึงได้อย่างปัจจุบัน จึงถือว่าเป็นยุคสมัยที่ “ทรงเสน่ห์” ยุคหนึ่งก็ว่าได้

สำหรับเกาหลีใต้ก็เช่นกัน ทศวรรษ ๑๙๘๐ เป็นช่วงที่เกาหลีใต้กำลังพัฒนาทั้งทางสังคม เศรษฐกิจ และการปกครอง ซึ่งเป็นธรรมดาที่ความเจริญนั้นจะแพร่กระจายจากเมืองหลวงก่อนจะไปถึงชนบท ส่งผลให้ประชาชนทั่วประเทศต่างมุ่งหน้าเข้ามาทำงานทำที่กรุงโซลซึ่งเป็นเมืองหลวงของเกาหลีใต้ จึงเกิดเป็นบ้านแบบทากาญจุกแท็ก หรือบ้านที่พักอาศัยกันหลายครอบครัวขึ้นมา ซึ่งหากใครเคยดูละครหรือภาพยนตร์เกาหลีที่นำเสนอเรื่องราวของช่วงเวลานั้น ก็จะเข้าใจดีว่าเป็นบ้านที่ “แออัด” ขนาดไหน

นวนิยายเกาหลีเรื่องนี้นำเสนอเรื่องราวของยุค ๘๐ ผ่านการเล่าถึงความทรงจำเมื่อครั้งอายุเจ็ดขวบของฮย็อนซูบิน ความทรงจำอันแสนหอมหวานและบอบบางดังกลีบดอกไม้สีขาวถูกถ่ายทอดออกมาผ่านบทความในหนังสือพิมพ์ ซึ่งเธอไม่เคยรู้เลยว่ากลีบดอกไม้อันเปราะบางและสีขาวดังกลีบดอกไม้แลลดต้นใหญ่ที่ขึ้นอยู่กลางบ้านอันแออัดนั้นจะอาบไปด้วยสีแดง...ดังเลือด

แพรวสำนักพิมพ์ขอเชิญผู้อ่านพบกับนวนิยายชายดีติด ๑ ใน ๑๐ ของเกาหลีใต้ในหมวดนวนิยายสืบสวนสอบสวนเล่มนี้ ที่นำพาให้คุณสงสัยจนยากจะคาดเดา ท่ามกลางบรรยากาศวินเทจของยุค ๘๐ ที่สวยงาม

แพรวสำนักพิมพ์

ตุลาคม ๒๕๖๒

ทดลองอ่าน

เมื่อดอกไลแลคสีขาวในบ้าน... ผลิบานเป็นสีแดง

บทนำ

ทดลองอ่าน

ชายชราคนนั้น สวมเสื้อแจ็กเก็ตสำหรับปีนเขาและหมวก
บักเก็ต เขาอายุราวเจ็ดสิบปี แก้มที่ซบตบจนเห็นกระดูกและคิ้วเรียวยาว
ทำให้เขาดูดุตัน ซูบินจำใบหน้าที่เต็มไปด้วยริ้วรอยนี้ได้ เขาจ้องมองเธอ
จากที่นั่งแถวหลังสุดของหอประชุมเมื่อครู่ ทุกครั้งที่เธอหันไปมองผู้ฟัง
เธอจะรู้สึกถึงสายตาของชายชราที่จ้องมองเธอเหม็งเสมอ

นอกหน้าต่างบานที่อยู่ด้านหลังชายชราคนนั้นมีหิมะโปรยปราย ถ้า
มองลงไปด้านล่างจะเห็นว่าหิมะสีขาวทับถมอยู่บนหลังคารถทุกคันที่จอด
อยู่ในลานจอดรถของห้องสมุดประชาชนแห่งนี้ ซูบินล้วงเข้าไปในกระเป๋า
เสื้อโค้ตแล้วกำกุญแจรถที่ใส่ไว้ข้างในครั้งหนึ่งก่อนจะปล่อยมือ ฮีตเตอร์
ที่อยู่บนศีรษะเธอเป่าลมออกมาพอดีพร้อมกับเสียงเบา ๆ

ซูบินกับชายชราสบตากันพอดี

“ตามหาผมหรือครับ”

ชายชราถอดหมวกออกแล้วผุดลุกขึ้นจนอยู่ในท่ากึ่งยืนกึ่งนั่งพลง
เอ่ยปากถาม เส้นผมสีขาวปวยหนึ่งตกลงมาบนหน้าผากที่เถิกขึ้นไปจนคล้าย
รูปนกนางนวลกางปีก

“ไม่ใช่ค่ะ” ชูบินวางกระเป๋าถือลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามชายคนนั้น
“คุณเป็นคนอยากพบฉันไม่ใช่หรือคะ”

เธอหมายความว่าคนที่ตามมาไม่ใช่เธอ แต่เป็นเขาต่างหาก

ชายแกล้มตามมารยาทก่อนจะยื่นมือให้จับ

“ดีใจที่ได้เจอกัน ผมชื่อโคย์เองดู”

ชูบินเพิ่งเคยได้ยินชื่อนี้เป็นครั้งแรก เธอดันกระเป๋าถือไปชิดพนักเก้าอี้
แล้วนั่งลงด้านหน้า หันไปมองแผ่นพับที่อยู่บนโต๊ะ คนที่ชื่อโคย์เองดูนี่คง
จะถือแผ่นพับนี้ระหว่างรอ เพราะผิวหน้าที่เคลือบด้วยพลาสติกมุมหนึ่ง
เกิดรอยยับย่น

วิทยาลัยประชาชน ชั่วโมงที่ ๒ - รีดราม่า (Re-drama) โดย
ชื่อยีนชูบิน นักวิจารณ์วัฒนธรรมกระแสนิยม*

ด้านล่างชื่อหัวข้อการบรรยายมีรูปของชูบินใส่เสื้อคอจีนกำลังยกนิ้ว
ขึ้นมาหนึ่งนิ้ว เธอเพิ่งบรรยายตามหัวข้อในแผ่นพับนี้เสร็จและออกมาจาก
หอประชุมของห้องสมุดประชาชน ระหว่างจัดเอกสารการบรรยายใส่กระเป๋า
อยู่นั้น บรรณารักษ์หญิงที่รับผิดชอบโครงการวิทยาลัยประชาชนของ
ห้องสมุดแห่งนี้ก็เดินเข้ามาบอกว่า มีคุณตาคนหนึ่งอยากเจอเธอสักครู่
ท้ายประโยคบรรณารักษ์พูดเสียงแผ่วเบาคล้ายลั่นเล อาจเป็นเพราะว่า
บรรณารักษ์คนนี้เป็นคนจัดตารางการบรรยายครั้งนี้ให้ชูบิน ซึ่งก่อนหน้านี้
ต้องพูดคุยกันทางโทรศัพท์อยู่หลายครั้ง ซึ่งทุกครั้งเธอต้องลำบากใจกับ
ความเจ้าระเบียบของชูบิน จนรู้ว่าถ้าไม่ใช่เรื่องที่ตกลงกันมาก่อน ชูบิน
จะไม่ยอมทำตามแน่ บรรณารักษ์สาวบอกต่อว่า คุณตาอยู่ที่ห้องพัก
ชั้นสองของห้องสมุด จังหวะนั้นชูบินขัดขึ้นว่า “ถ้าเขามีคำถามก็น่าจะบอก
ให้มาหาฉันที่นี่สิ” คนที่เคยอ่านหนังสือของชูบินและเข้ามาฟังการบรรยาย
ส่วนใหญ่จะเป็นคนหนุ่มสาววัยยี่สิบหรือสามสิบ ซึ่งโดยมากเป็นคน
มักจะสำรวจตัวเองว่าอยากประสบความสำเร็จหรือไม่ และต้องทำอะไรบ้าง

* Pop Culture Critic คือ ผู้แสดงความคิดเห็นเชิงวิพากษ์วิจารณ์ละครหรือรายการ
บันเทิงต่างๆ ซึ่งเป็นที่นิยมของคนในสังคมในแต่ละช่วงเวลา

เพื่อก้าวไปถึงความสำเร็จนั้น ชูบินจึงไม่รู้จะพูดอะไรกับคนแก่ บรรณารักษ์
 ลนลานขึ้นมาก่อนจะพูดต่อ “เขาบอกว่าเกี่ยวกับบทความที่คุณเขียนลง
 หนังสือพิมพ์นี่ค่ะ แล้วเขาก็เคยเป็นตำรวจด้วย”

คำพูดสุดท้ายของบรรณารักษ์ทำให้ชูบินหยุดและเดินมาที่นี้
 “รับกาแฟสักแก้วไหมครับ”

ย็องดูล้วงมือเข้าไปจับเหรียญในกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตสำหรับปีนเขา
 แล้วถาม แต่ชูบินส่ายหน้าปฏิเสธพลางถามว่า

“เราเคยเจอกันมาก่อนหรือคะ”

ดวงตาเรียวยาวของย็องดูจ้องมองชูบิน เธอมีท่าทีระมัดระวังตัว
 แทนที่จะนอบน้อมตามมารยาท ย็องดูเห็นดังนั้นก็หัวเราะออกมา

“ไม่หรอก ไมใช่ออย่างนั้น...ยุ่งอยู่หรือครับ” ย็องดูลุกขึ้นแล้วเดินไปยัง
 ตู้ขายเครื่องดื่มอัตโนมัติที่ตั้งอยู่ด้านหลัง “ดื่มกาแฟดำหรือเปล่า เด็กสาว
 สมัยนี้เขาดื่มกันนะ”

ย็องดูถูกกาแฟออกมาหนึ่งแก้วแล้ววางตรงหน้าชูบิน ก่อนจะนั่งลง
 ที่เดิมอีกครั้ง ชูบินเลิกตั้งท่าระแวงระวังแล้วทำเป็นหยิบกาแฟขึ้นมาจิบ

“เห็นบอกว่าคุณเคยเป็นตำรวจหรือคะ”

“ใช่ครับ เมื่อปี ๑๙๘๔ ผมประจำที่ป้อมตำรวจแขวง D”

ย็องดูพูดขณะคันซองเอกสารที่วางอยู่บนโต๊ะ

ชูบินนึกถึงข้อความที่เขียนลงในใบลืออกของเธอที่ว่า รอกการติดต่อ
 จากคนที่เคยอาศัยอยู่บริเวณบ้านเลขที่ ๗๔-๕๔ แขวง D เขตอินพย็อง
 เธอเขียนข้อความนั้นขึ้นเพื่อขอความช่วยเหลือในการเขียนบทความลง
 หนังสือพิมพ์ เธอคิดว่าถ้าไม่ลองก็ไม่รู้ และไม่คาดว่าจะได้ผลจริงๆ แต่
 เธอกลับจำไม่ได้ว่าในบ้านไลแลคมี่ตำรวจหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับตำรวจอาศัย
 อยู่ด้วย

“ผมเห็นไอ้เนี่ยเลยคิดว่าต้องเจอคุณให้ได้ แล้วก็รู้ว่าคุณกำลังจะมา
 บรรยายที่ห้องสมุดนี้ ซึ่งเป็นห้องสมุดที่ผมแวะมาบ้างบางครั้งพอดี”

ย็องดูหยิบหนังสือพิมพ์ที่พับเป็นสองทบออกจากซองเอกสารแล้ว
 ยื่นให้ชูบินดู

“แล้วผมก็เป็นพวกชอบโผล่ไปหาโดยไม่ได้นัดล่วงหน้าะครับ”
ซูบินกางหนังสือพิมพ์ที่บรรจงตัดมาเฉพาะบทความที่เธอเขียน เป็น
บทความที่ห้าซึ่งตีพิมพ์ไปเมื่อสัปดาห์ก่อน

การเดินทางในวัยเด็กของฮย็อนซูบิน นักวิจารณ์วัฒนธรรมกระแสนิยม ๕

เลี้ยงชีวิตเพื่อความอบอุ่น

ร้านขายข้าวสารมักจะมีถ่านอัดขายด้วย ฉันยังจำภาพ
ของคุณลุงร้านขายข้าวสารที่ปั่นจักรยานมาส่งถ่านอัดหนัก ๆ
ได้ดี คุณลุงจะปู้ไม้กระดานลงในรถเข็นก่อนจะนำถ่านอัดเทิน
กันไว้จนสูง จากนั้นก็พ่วงรถเข็นเข้ากับท้ายรถจักรยานที่ขึ้นมา
ตามทางในซอยที่เป็นเนินชัน ฉันยังจำได้ว่าฉันเห็นแบบนี้
ที่ไร้มักจะหวาดเสียวทุกที กลัวคุณลุงจะเสียการทรงตัว
จนรถล้ม แล้วถ่านอัดก็คงจะหล่นลงมาแตกกระจายหมด

ถ่านอัดชนิดนี้เรียกว่า ถ่านเก้าอี้^๒ น่าขบใจเชื้อเพลิง
ชนิดนี้เพราะช่วยให้บ้านอบอุ่นในฤดูหนาว ौर้อนของมัน
จะวิ่งผ่านช่องว่างใต้พื้นบ้าน ถ้าใครซื้อถ่านอัดนี้มาเก็บไว้ใน
ห้องเก็บของก่อนฤดูหนาวจะมาเยือนได้เป็นจำนวนมากก็จะ
รู้สึกอุ่นใจ ที่บ้านไลาแลคก็มีห้องเก็บถ่านอัดที่หึ่งห้าครอบครัว
ใช้ร่วมกันอยู่ด้วยเช่นกัน ถ่านอัดถือเป็นของใช้จำเป็นที่ล้ำค่า
พอๆ กับข้าวสาร (อาจจะเพราะเหตุนี้ ร้านขายข้าวสารจึงขาย

^๒หรือคูกงหัน เป็นถ่านก้อนกลมขนาดประมาณฝ่ามือ และมีเก้าอี้ตามชื่อ

ถ่านอัดด้วย) ภายในห้องเก็บถ่านอัดจะถูกขีดเส้นแบ่งเขต
ที่วางถ่านอัดของแต่ละครอบครัวเอาไว้ได้อย่างชัดเจน

เตาเผาถ่านอัดจะอยู่ในห้องครัว ถ้าใส่ถ่านอัดที่จุดไฟแล้ว
เข้าไป ไร้ออนและควันจะวิ่งผ่านช่องว่างใต้พื้นบ้านไปออก
ที่ปล่องไฟ ทำให้อุณหภูมิตั้งบ้านอบอุ่นขึ้น ช่องว่างใต้พื้นบ้าน
กับเตาไฟจะเชื่อมต่อกัน ห้องครัวจึงอยู่ต่ำกว่าพื้นบ้าน
ฉันมักจะนั่งลงบนพื้นบ้านเพื่อใส่รองเท้าแตะแล้วค่อยลงไป
เดินในห้องครัว าระหว่างพื้นของตัวบ้านกับห้องครัวถือว่าสูง
มากสำหรับเด็กอายุเจ็ดขวบ พื้นห้องครัวเป็นซีเมนต์จึงเปียก
อยู่เสมอ เวลาแม่ใส่รองเท้าพลาสติกเดินไปมาบนพื้นห้องครัว
และๆ จะดัง แชะๆ ตลอด

ทุกเช้าแม่จะต้มน้ำที่ตั้งไว้บนเตาไฟใส่อ่างที่ทำจาก
นิกเกิล น้ำร้อนสองชั้นเพียงพอให้ฉันกับพี่ชายใช้ล้างหน้า
มือ เท้า และแปรงฟัน เตานี้ไม่ได้ใช้ต้มน้ำเพียงอย่างเดียว
แต่ยังใช้เผาของกินเล่นในฤดูหนาวอย่างพวกมันฝรั่งหรือมัน
หวานด้วย บางครั้งเราตีไข่ขาวจนขึ้นฟูแล้วนำมาอบเป็นขนม
คัสเทลลา^๓ ในเตานี้ได้ด้วย เวลาแม่จะดูว่าแป้งที่ตีเซตตัวดีพอ
หรือยัง ก็มักจะจับขามผสมแป้งคว่ำลงบนหัว

ในฤดูหนาวจะต้องตื่นตั้งแต่เช้ามืดเพื่อเปลี่ยนถ่านอัด
ถ่านอัดจะถูกวางซ้อนกันสองชั้นอยู่ในเตาไฟ โดยถ่านก้อนใหม่
จะอยู่ด้านบน เวลาเติมถ่านจะใช้ไม้คีบถ่านด้านบนออกมา
วางบนพื้นก่อน แล้วค่อยคีบถ่านด้านล่างที่เผาไหม้หมดแล้ว
ออก เสร็จแล้วคีบถ่านที่คีบออกมาวางบนพื้นใส่เข้าไปในเตา
อีกรอบ ก่อนจะวางถ่านอัดก้อนใหม่สีดำเมี่ยมลงไปที่ด้านบน

^๓ ขนมเค้กที่มีลักษณะคล้ายฟองน้ำ ทำจากแป้ง ไข่ น้ำตาล และน้ำเชื่อม มีแหล่ง
กำเนิดมาจากประเทศโปรตุเกส ขนมจะนุ่มมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับการตีไข่ขาวให้ขึ้นฟองสามารถ
คว่ำขามที่เซตแล้วไข่ขาวไม่ไหลลงมาได้

ความลับในบ้านไลาดัด

เวลาวางต้องกะให้รูทั้งเก้าของถ่านอัดก้อนบนและก้อนล่างตรงกันหมด ไฟจึงจะติดดี ถ้าใช้เวลาขยับปรับรูทั้งเก้าให้ตรงกันนานเกินไปจะแสบหูแสบตาเพราะไอร้อนและแก๊สที่ออกมาจากถ่านอัด

ตอนเช้าในฤดูหนาว ซากถ่านอัดสี่ขวาวจะวางซ้อนกันไว้จนสูงอยู่ตามตรอกซอกซอยต่างๆริมทางเดิน วันไหนหิมะตก ซากถ่านอัดเหล่านี้จะถูกหุบรอยบนถนนเพื่อป้องกันไม่ให้พื้นจับตัวเป็นน้ำแข็งจนลื่นแล้วเกิดอุบัติเหตุ สำหรับเด็ก ๆ ซากถ่านอัดถือเป็นของเล่นที่หาได้ง่าย แค่จับมาโยนเตะหรือขว้างใส่กันก็สนุกแล้ว นอกจากนี้ยังนำมาใช้ทำตุ๊กตาหิมะได้ด้วย แค่นำซากถ่านอัดไปกลิ้งบนพื้นให้หิมะติด ตุ๊กตาหิมะตัวนั้นก็จะเป็นได้ง่ายเหมือนมันเป็นกระดูกของตุ๊กตาหิมะก็ว่าได้

แต่อีกด้านหนึ่งถ่านอัดก็ก่อให้เกิดโศกนาฏกรรมที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้เหมือนกัน นั่นคือ อาจจะทำให้คนในบ้านถูกรุมคว้นด้วยแก๊สจากถ่านอัดจนเสียชีวิต เวลานอนหลับแก๊สคาร์บอนมอนอกไซด์ที่เกิดจากถ่านอัดอาจไหลผ่านรอยแยกของพื้นบ้านหรือช่องตามขอบประตูเข้าไปในห้องจนทำให้คนที่อยู่ในห้องนั้นถูกรุมคว้นจนเสียชีวิต ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นบ่อยๆ ตามข้อมูลทางสถิติแล้ว แค่ในปี ๑๙๘๔ ปีเดียว หัวเกาหลี่ได้มีผู้เสียชีวิตจากการถูกรุมคว้นด้วยแก๊สจากถ่านอัดมากกว่า ๔,๒๐๐ คน ว่ากันว่ากว่าครึ่งของชาวโวลที่เสียชีวิตในฤดูหนาวมีสาเหตุมาจากการถูกรุมคว้นด้วยแก๊สจากถ่านอัด หนังสือพิมพ์ในตอนนั้นต่างเรียกแก๊สจากถ่านอัดว่า “แก๊สฆาตกร” และในหน้าหนังสือพิมพ์ก็มีข่าวเกี่ยวกับครอบครัวที่อาศัยอยู่ในกระท่อมโกโรโกโสหรือห้องเช่าเก่าๆ ที่เสียชีวิตยกครอบครัวเพราะถูกรุมคว้นด้วยแก๊สจากถ่านอัดให้เห็นอยู่บ่อยๆ

เมื่อมองย้อนกลับไปที่พบว่า ไอร้อนจากเตาเผาถ่านอัดสมัยนั้นถือว่าอันตรายมากจริง ๆ นอกจากนี้ โครงสร้างบ้านแบบโบราณที่สร้างติดกันอย่างแออัด ทั้งยังมีพื้นบ้านที่อาจจะผุพังจนเกิดรูรั่วที่มองไม่เห็นเมื่อไหร่ก็ได้ อีก หรือแม้กระทั่งเตาไฟที่ตั้งอยู่ใกล้กับประตูห้องมาก ๆ ช่างเป็นสภาพแวดล้อมที่น่ากลัว เรียกได้ว่าเป็นการเอาชีวิตมาเสี่ยงกับความอบอุ่นก็ว่าได้ เมื่อใครในหมู่บ้านหรือคนรู้จักตายจากการถูกรุมควันด้วยแก๊สจากถ่านอัด คนก็จะบอกเล่าต่อ ๆ กันจนเหมือนเป็นเรื่องปกติ แถมยังมีคนอื่นไม่น้อยที่ต้องลุกขึ้นมาตีมน้ำตอง ผักเปรี้ยว ๆ ด้วยเชื่อว่าจะช่วยให้หายจากอาการเมาแก๊สจากถ่านอัดได้ อุบัติเหตุแก๊สจากถ่านอัดจึงถือเป็นโศกนาฏกรรมสำหรับชาวเกาหลีในยุคนั้น

บ้านโลแลคก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงจากโศกนาฏกรรมนี้ไปได้ พี่ยองดัล พี่ชายที่อยู่ห้องหลังบ้านก็เสียชีวิตตอนหลับเช่นกัน ฉันยังจำเช้าวันนั้นได้ พอฉันเห็นพวกผู้ใหญ่ยืนพูดคุยกันอยู่หน้าห้องหลังบ้านก่อนกินมื้อเช้า ฉันก็รู้สึกว่าจะต้องเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นมาแน่ คุณลุงเจ้าของบ้านนั่งนิ่งอึ้งอยู่ใต้ต้นโลแลค เขาอาศัยอยู่อีกบ้านซึ่งอยู่ใกล้ ๆ บ้านโลแลคหลังนี้ และรู้จักกับพี่ยองดัลมาก่อน บางครั้งเวลามาที่บ้านโลแลค คุณลุงเจ้าของบ้านก็เข้าไปคุยกับพี่ยองดัลในห้องอยู่พักใหญ่ บางครั้งก็เรียกพี่ยองดัลออกไปตีไม้ด้วยกันก่อนพามาส่ง พอแก่รู้ว่าเด็กหนุ่มที่สนิทสนมกันตายไปอย่างกะทันหัน จิตใจของคุณลุงคงว้าวุ่นมาก

พี่ยองดัลไม่เหมือนนักศึกษาทั่วไป เขามักจะขังตัวเองอยู่ในห้องเสียเป็นส่วนใหญ่ บางวันอยู่เฉย ๆ ในห้องจนไม่รู้ว่าจะอยู่หรือไม่อยู่กันแน่ แม้แต่พี่เจ้าสาวที่อยู่เรือนหลังเล็กในอาณาเขตเดียวกันก็ยังไม่ค่อยได้ยินเสียงของเขาเลย ซึ่งพี่เจ้าสาวนี่เป็นคนรับจ้างดูแลเรื่องอาหารส่งให้เป็นรายเดือน

ความลับในบ้านไอลแลค

เวลาที่เจ้าสาวยกสำรับอาหารมาเรียกหน้าห้อง พี่ย็องดัลจะเปิดประตูออกมารับแล้วรีบกลับเข้าไปราวกับจะรีบหนี นั่นยังจำภาพของพี่ย็องดัลตอนแอบเอาจานซามที่กินเสร็จแล้วมาวางไว้ในห้องครัวของเรือนหลังเล็กแล้วนั่งเล่นอยู่ตรงหินที่ปักทำหน้าบ้านได้อยู่เลย

“พ่อหนุ่มห้องหลังบ้านนะ มหาวิทยาลัยก็ไม่ไป...อยู่แต่ในห้องคนเดียว ไม่รู้ว่าวันๆอ่านหนังสือ นอนหลับ หรือนั่งมองผนังเฉยๆกันแน่”

“คงเบื่อการประท้วง” นะ เห็นว่าเรียนกฎหมายนะ คราวก่อนลุงเจ้าของบ้านเล่าว่า คนในครอบครัวเขามีคนที่ประสบความสำเร็จด้านกฎหมายด้วยนะ”

“เดี๋ยวนี้เด็กมหาวิทยาลัยเขาไปเรียนกันที่ไหน วันๆเอาแต่ประท้วงจนสะบักสะบอมกันไปหมด แบบนี้อยู่บ้านซะยิ่งจะดีกว่า”

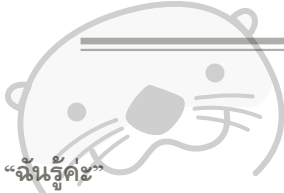
คำพูดเหล่านั้นเป็นเพียงการคาดเดาของคนในบ้านไอลแลค แต่พี่ย็องดัลก็เป็นคนไม่ชัดเจนจริงๆ กระนั้นเมื่อลองนึกทบทวนดูแล้วก็พบว่าพี่ย็องดัลก็มีด้านที่เป็นมนุษย์เหมือนคนอื่น อย่างตอนอูตลกับอูยอง สองพี่น้องที่เป็นลูกของคนขายผลไม้ซึ่งอยู่ในเรือนหลังเล็กออกมาเล่นระหว่างรอพ่อแม่กลับบ้าน พี่เขาเห็นคังนิกสงสาร จึงพาไปเล่นที่ห้องตัวเองด้วย หรืออย่างตอนกลางวัน เวลาเห็นพี่เจ้าสาวย้ายของหนักๆ ก็รีบวิ่งเข้าไปช่วย ถ้าถึงวันที่ต้องสูบลั้วมก็รับหน้าที่

“ช่วงทศวรรษ ๑๙๕๐ ในประเทศเกาหลีได้มีการประท้วงบ่อยครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การรวมกลุ่มนักศึกษาเพื่อต่อต้านรัฐบาลทหาร ซึ่งในตอนนั้นมีช็อนดูฮวันเป็นประธานาธิบดี ซึ่งเขาเป็นอดีตหัวหน้าหน่วยสืบราชการลับของกองทัพสาธารณรัฐเกาหลีที่เข้ามายึดอำนาจจากประธานาธิบดีชุกเกยูฮา ประธานาธิบดีที่มาจากการเลือกตั้งคนแรก หลังจากทีเกาหลีได้อยู่ภายใต้การปกครองของผู้นำเผด็จการอย่างปาร์คจ็องฮีเกือบ ๑๘ ปี

รองน้ำจนเต็มถังแล้วหิ้วไปให้คนงานล้างบ่อเกรอะหลังสู้บเสร็จ
แม้พี่ย็องดัลจะไม่ค่อยพูดและเก็บเนื้อเก็บตัว แต่ความจริง
เขาดูเป็นคนอ่อนไหวและสุภาพ แล้วเบื้องลึกของเขาก็ไม่เคย
เปิดเผยมืออะไรซ่อนอยู่กันแน่นะ

หลังพี่ย็องดัลตายไปอย่างน่าเสียดาย บ้านโกลแลค
ก็เข้มงวดกับการใช้ถ่านอัดมากขึ้น เวลาพวกผู้ใหญ่ออกไป
เปลี่ยนถ่านอัดก็มักจะนึกถึงพี่ย็องดัลและตื่นตัวกันอยู่พักใหญ่
ส่วนตัวฉันยังจำได้ดี และนึกถึงพี่ย็องดัล ชายหนุ่มห้อง
หลังบ้านที่เอาชีวิตตัวเองมาเสี่ยงกับความอบอุ่นได้อยู่เสมอ

<จบตอนที่ ๕>

ซูบินวางเศษกระดาษหนังสือพิมพ์ลงบนโต๊ะแล้วพูด เธอคาดไว้แล้ว
และคิดว่าควรพูดออกมาก่อนจะดีกว่า

“ว่า...”

“พี่ย็องดัลไม่ได้ตายด้วยอุบัติเหตุ แต่เป็นการฆ่าตัวตาย”

ย็องดูทำสีหน้าเหมือนกำลังนึกสนุก

“แล้วทำไมคุณถึงเขียนเหมือนว่าเขาตายเพราะอุบัติเหตุล่ะครับ”

ซูบินหยุดคิดครู่หนึ่ง เธอควรจะพูดว่าเธอจำได้ไม่ชัดเจนหรือการ
เขียนบทความนั้นยากแค่ไหนให้ชายชราที่เพิ่งเจอกันครั้งแรกฟังหรือเปล่า
หรือควรขอโทษในความบกพร่องของการหาข้อมูลและยอมรับว่าเป็นความ
ผิดพลาดของเธอเองกันแน่ แต่ทำไมเธอต้องทำเช่นนั้นด้วยล่ะ

“ตอนเขียนบทความชิ้นนี้ ฉันยังไม่แน่ใจว่ามันเป็นอุบัติเหตุหรือการ
ฆ่าตัวตาย เพราะเป็นเรื่องตั้งแต่ฉันยังเด็ก”

“แล้วตอนนั้นรู้ชัดแล้วหรือครับว่าเพราะอะไร”

ย็องดูซักไซ้ ทำเอาซูบินไม่สบายใจเพราะรู้สึกเหมือนกำลังถูกไล่ต้อน

“คุณรับผิดชอบคดีของพี่ย็องดัลหรือคะ”

ย็องดูนิ่งแล้วหันตาเรียวเล็กคู่นั้นลงครู่หนึ่ง จากนั้นอดีตตำรวจก็ยกมือขึ้นโบกราวกับไล่แมลงที่บินมากวนตรงหน้า

“เอ่อ ขอโทษครับ ความจริงผมไม่ควรจะถามแบบนี้ออกมาเลย... ไซ่ครับ ผมรับผิดชอบคดีของคุณไซ่ย็องดัล ผมเคยไปบ้านไลแลค แล้วผมก็อาศัยอยู่แถวนั้นด้วย ผมอ่านบทความของคุณฮย็อนตั้งแต่ตอนที่หนึ่ง จำได้ว่าเป็นเรื่องราวในบ้านที่ไซ่ย็องดัลอาศัยอยู่ ผมเองก็น่าจะเคยเห็นคุณฮย็อนตอนเด็กๆ ด้วย แต่นึกไม่ออกเลย”

“คุณมาพบฉันเพื่อบอกว่ามันไม่ใช่อุบัติเหตุหรือคะ”

ซูบินเลี้ยงชีพด้วยการเขียนบทความและการบรรยาย หลังจากยึดอาชีพนี้ก็มักจะมีคนที่ยากบอกถึงจุดผิดพลาดในบทความที่เธอเขียนหรือคำที่เธอพูดอยู่เสมอ คนเหล่านั้นไม่ได้สำคัญต่อซูบินเลย แต่สำหรับพวกเขาแล้ว ดูเหมือนการทำเช่นนั้นจะเป็นเรื่องสำคัญมาก

“ไม่รู้สิครับ ก็ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก...ขอโทษนะครับ ผมขอถามอย่างหนึ่ง ทำไมคุณถึงคิดว่าไซ่ย็องดัลฆ่าตัวตายล่ะครับ”

“หลังจากบทความนี้ตีพิมพ์ออกไปแล้ว แม่ฉันก็บอกว่าพ่อหนุ่มห้องหลังบ้านฆ่าตัวตาย เห็นว่าเอาถ่านอัดไปวางไว้ในห้องนะคะ” ซูบินมองอดีตตำรวจชรา “ตอนนั้นแม่เลยถูกตำรวจสอบสวนด้วยคะ”

“แม่ของคุณคือผู้หญิงสาว ๆ ที่มีลูกและอยู่ในเรือนหลังใหญ่ไซ่ไหม”

ปีนั้นแม่อายุครบหกสิบปีพอดี พ่อซูบินได้ยินคนเรียกแม่ว่าผู้หญิงสาวที่มีลูกจึงรู้สึกแปลก ๆ จะว่าไปแม่ของเธอตอนนั้นอายุน้อยกว่าเธอตอนนี้ซะอีก

“คะ”

“ตำรวจที่ไปพบแม่ของคุณคือผมเองละครับ ถ้าผมจำไม่ผิด แม่ของคุณเป็นคนแจ้งความด้วยไซ่ไหมครับ”

“เห็นว่าเป็นเช่นนั้นคะ”

“งั้นผมขอเล่าบ้างนะ ผมเกษียณมาเจ็ดปีแล้ว ตอนเป็นตำรวจผมอยู่ที่ป้อมตำรวจเกือบตลอดเวลา แล้วก็มีโอกาสได้สืบสวนสอบสวนคดี

ต่าง ๆ อยู่บ้าง ซึ่งก็มีอยู่สองสามคดีที่ผมยังสงสัย...หรือไม่ก็จบลงแบบ
กลางแกลงใจ เช่นคดีนี้”

“สงสัยหรือคะ”

ซูบินถาม คำว่าสงสัยกระตุ้นให้ซูบินอยากรู้ เพราะเธอตีความหมาย
มันออกมาว่า ยังมีความจริงอีกด้านซ่อนอยู่ ยึดดูยิ้มอย่างพอใจแล้วพูดต่อ

“มันก็เป็นอย่างที่คุณเขียนนั่นแหละครับ สมัยนั้นอุบัติเหตุกรรมควัน
ด้วยแก๊สจากถ่านอัดเกิดขึ้นบ่อยจนกลายเป็นเรื่องปกติ แต่ละวันในฤดูหนาว
มีคนตายเพราะแก๊สจากถ่านอัดไม่รู้กี่รายต่อกี่ราย บางรายก็เป็นการฆ่า
ตัวตายจริง ๆ แต่ผมเพิ่งเคยเห็นแบบโซ้ยองดัลเป็นครั้งแรก ความจริง
เป็นยังไงคุณรู้ไหม ถ่านอัดไม่ได้อยู่ในห้องนะ แต่ประตูห้องแง้มไว้
ประมาณห้าเซนติเมตร แล้วถ่านอัดก็ถูกวางไว้บนหินที่ปักเท้าตรงทาง
เข้าห้อง น่าสงสัยใช่ไหมละ”

ซูบินจินตนาการตาม แก๊สจากถ่านอัดที่ติดไฟแล้วคงจะค่อย ๆ ลอด
เข้าไปตามช่องประตูที่เปิดแง้มไว้ จนเต็มห้อง พลังส่งสัญญาณว่า จงตาย
จงตายไปซะ แล้วคนในห้องก็ตายไปโดยไม่รู้ตัวเลย

“จดหมายสั่งเสียก็ไม่มี แล้วเท่าที่ผมสอบสวนมา เขาก็ไม่มีเหตุผล
อะไรที่จะต้องฆ่าตัวตายด้วย แม้ว่าผมจะไม่ได้สืบในส่วนของคุณเหตุจูงใจ
ก็ตาม”

“ยังไงนะคะ...ฉันไม่เข้าใจสิ่งที่คุณพูดคะ”

อดีตตำรวจยกนิ้วชี้ขึ้นมาหนึ่งนิ้ว

“คนที่ฆ่าตัวตายเขาไม่ทำแบบนี้กันหรอกครับ คนที่จะฆ่าตัวตาย
ต้องเอาถ่านอัดไปวางไว้ในห้องเลยสิ”

“หมายความว่ามีคนฆ่าพี่ยองดัลหรือคะ”

พอซูบินถาม มือของยองดูที่ยกค้างอยู่ก็ลั่นเทา

“ไม่รู้สิครับ ผมแค่รู้สึกว่ามันแปลก ๆ ให้ผมบอกไหมว่าผมรู้สึกยังไง
ตอนเห็นที่เกิดเหตุครั้งแรก ผมคิดว่าใครบางคนกำลังลั่น”

“ลั่นหรือคะ”

“สมมุติว่าเป็นการฆาตกรรม ทำไมคนร้ายถึงไม่เลือกวิธีที่ตีกว่านี้

ถ้าคนร้ายใส่ถ่านอัดเข้าไปในห้องเลย รับรองว่าเหยื่อต้องตายแน่ๆ แถมยังดูเป็นการฆ่าตัวตายได้ดีกว่าอีก แล้วคนอย่างผมก็จะไม่สงสัยอะไรไร้สาระแบบนี้ขึ้นมาแน่ๆ”

“เขาคงกลัวว่าจะถูกจับได้ละมังคะ” ซูบินพูดพลางยกไหล่ “หรืออาจจะไม่อยากเข้าใกล้เหยื่อก็ได้...เพราะเหยื่ออาจจะได้ยินเสียงและตื่นขึ้นมา”

ย็องดูพยักหน้าเห็นด้วย

“ที่คุณฮย็อนพูดก็มีเหตุผล แต่วันนั้นโชย็องดัลเมามากจนเดินกลับบ้านเองไม่ไหว เขาตีกับชายที่เรียกตัวเองว่าเจ้าของบ้านจนเมา แล้วชายคนนั้นก็แบกเขามาส่ง ถ้าคิบบ่านอัดใส่เข้าไปตอนนั้นก็คงไม่รู้ตัว อีกอย่างการวางถ่านอัดไว้ตรงหินที่ปักเท้าน่าจะโดนจับได้มากกว่าอีก...ผมพูดอะไรลึกลับกว่านี้ไม่ได้ เพราะเป็นแค่ความรู้สึกแรกของผมในตอนนั้น มันมีร่องรอยเหมือนใครบางคนกำลังล่อ จัดการไม่เด็ดขาด ถ้าเหยื่อเกิดขึ้นมาก่อนแล้วไม่ตายก็จะยอมรับผิดชอบ เหมือนยังให้ออกาสอยู่...”

“...”

“ตอนนั้นผมเสนอว่าจะต้องสืบสวนถึงความเป็นไปได้ของการฆาตกรรม ตอนแรกอัยการก็เห็นด้วย แต่วันต่อมากลับมีคำสั่งให้ตัดสินไปเลยว่าเป็นคดีฆ่าตัวตาย ผมเลยรู้สึกสงสัยนับแต่นั้นมา...เป็นไงครับ คำพูดของผมน่าสนใจไหม”

ซูบินสับสน เธอไม่รู้ว่าจะควรจะได้รับฟังมากน้อยแค่ไหน ตอนแรกเธอคิดว่านี่คงเป็นการพบปะที่ไม่น่าจะสลักสำคัญอะไร เธอไม่ค่อยชอบใจนักที่มีคนไม่รู้จักรับรองเธอหลังบรรยายจบโดยให้ผู้รับผิดชอบชอบเรียกเธอออกไปพบแบบนี้ แต่ก็คิดว่าอาจจะเป็นคนที่จะช่วยเหลือเธอได้หรือมีประโยชน์ต่อการเขียนบทความ เธอจึงตัดสินใจมาพบ ตั้งใจจะมาดูก่อนว่ามีประโยชน์หรือไม่ แล้วไม่นานก็กลับ แต่บทสนทนาที่เหนือความคาดหมายนี้ก็กลับดึงซูบินเอาไว้ยาวนานกว่าที่คิด

“ผมว่า...คุณฮย็อนดูเหมือนจะไม่ค่อยรู้เรื่องราวของโชย็องดัลนะ”

ย็องดูพูด

“อะไรนะคะ”

“มีเนื้อหาหลายส่วนแตกต่างจากความจริง ผมหมายถึงคำอธิบายอื่นๆ เกี่ยวกับไซย็องดัลนะครับ”

“เช่นอะไรคะ”

“ตัวอย่างหรือ ถ้าให้ยกตัวอย่าง...ก็ได้ ดูเหมือนคุณจะทำมาตลอดว่าไซย็องดัลเป็นนักศึกษา ว่าแต่คุณทราบไหมครับว่าเขาเรียนมหาวิทยาลัยไหน”

“ฉันไม่ทราบค่ะ”

“ไซย็องดัลไม่ใช่นักศึกษาครับ แต่เป็นเพียงผู้ที่รอสอบเข้ามหาวิทยาลัยเท่านั้น ซึ่งดูจากพฤติกรรมแล้วเหมือนจะเป็นเพียงคำที่คนอื่นใช้เรียกเขาเท่านั้นเอง”

ซูบินถอนหายใจออกมาเบาๆ เธอเองก็ลุ่มใจเกี่ยวกับการกอบกู้ความทรงจำในวัยเด็กของตัวเองอยู่มากเหมือนกัน

“ฉันเขียนบทความขึ้นจากความทรงจำตอนเจ็ดขวบค่ะ ลองคิดดูสิว่าเด็กคนหนึ่งจะได้รับข้อมูลที่จำกัดขนาดไหน ยิ่งพอเวลาผ่านไป ก็มักจะลืมข้อมูลที่แสนจำกัดเหล่านั้นไปอีก จึงมีส่วนที่แตกต่างจากความเป็นจริงอยู่บ้างล่ะค่ะ”

“คือ...ผมไม่ได้จะว่าคุณเรื่องนั้น...”

ย็องดูพูดอ้อมแอ้มกลางลดสายตาลง เขาจ้องมองไปที่มุมโต๊ะที่คั่นกลางระหว่างพวกเขาด้วยใบหน้าเหมือนกำลังคิดไตร่ตรองอะไรอยู่ ก่อนจะเอ่ยปากออกมาช้าๆ

“ตอนนั้นผมรู้สึกที่...คนอื่น ๆ หมายถึงผู้ใหญ่ในบ้านนั้นคนอื่น ๆ นะครับ ไม่ค่อยรู้อะไรเกี่ยวกับไซย็องดัล...”

“เป็นไปได้ค่ะ เพราะเขาค่อนข้างเก็บตัว แต่ความรู้สึกที่มีต่อคนคนนั้นเป็นเรื่องจริง แต่ฉันก็ไม่ได้เขียนบทความทั้งหมดจากความรู้สึกหรอกนะคะ”

ย็องดูทำหน้าที่เหมือนไม่อาจเห็นด้วยกับเธอได้เต็มที่

ซูบินอยากจะทำอะไรออกมาดังๆ ว่า ‘คนที่อาศัยอยู่ในบ้านนั้นคือฉัน! แล้วนี่ก็เป็นเรื่องราวที่เขียนจากมุมมองของฉัน ไม่ใช่เรื่องของคุณ’

“ในความทรงจำของคุณฮย็อน ไซย็องดัลเป็นคนยังไงหรือครับ”

“คะ”

“มันต้องมีส่วนที่ไม่ได้เขียนลงไปในบทความด้วยใช่ไหมล่ะครับ ช่วยบอกผมได้ไหม”

ย็องดูถามซ้ำ

“คุณจำได้ไหมครับว่าโฮย็องดัลเป็นคนยังไง”

“...”

ซูบินไม่อาจตอบคำถามของย็องดูได้ในทันที ตอนที่เธอคิดถึงความทรงจำในวัยเด็กนั้นมันทั้งรู้สึกโหยหาเลือนราง แถมยังแฝงไปด้วยความรู้สึกหอมหวานที่เกิดขึ้นจากการได้ลิ้มรสความรู้สึกเหล่านั้นอีกครั้งด้วย แต่อดีตตำรวจคนนี้พยายามดึงความทรงจำสีเทาๆ ให้กลับมามีชีวิต และถามเธอว่าจริงๆ แล้วมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

ซึ่งซูบินไม่รู้

ในด้านของย็องดู เธอคิดว่าควรใช้เวลาซูบินสักนิดก่อนจะเล่าความจริงให้เธอฟัง ที่จริงเขาจะหยุดมันไว้ตรงนี้ก็ได้อะ แต่ย็องดูรู้ว่าเขาไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ ตอนนี้เขาอยากส่งต่อปัญหาที่เก็บไว้คนเดียวมายี่สิบเก้าปีให้คนอื่นได้รู้บ้าง บังเอิญเป้าหมายของเขาเป็นเด็กหญิงคนหนึ่งในตอนนั้นอายุเพียงเจ็ดขวบ เด็กหญิงคนนี้ได้มาเป็นคนมีชื่อเสียงและเขียนบทความลงหนังสือพิมพ์ พอย็องดูได้อ่านผลงานของเธอเข้าโดยบังเอิญก็จำได้ทันทีหลังเกษียณเขาได้แต่นั่งเปิดหนังสือพิมพ์อ่านฆ่าเวลาไปวัน ๆ เพราะไม่มีอะไรทำ แล้วเหตุการณ์ในอดีตก็เดินเข้ามาหาย็องดูอีกครั้งเมื่อมันปรากฏบนหน้าหนังสือพิมพ์ แถมยังกระตุ้นความสงสัยที่ยังไม่เคยคลี่คลายของเขาด้วย ต่อไปจะเป็นอย่างไรคงต้องให้ผู้หญิงคนนี้เป็นคนตัดสินใจ

เมื่อความบังเอิญหลาย ๆ อย่างเกิดขึ้นพร้อมกัน เขาก็คิดขึ้นมาว่า บางทีผู้หญิงคนนี้อาจจะช่วยให้เขาได้รู้ความจริงที่อยากรู้มานานก็ได้

บทที่

๑

ทดลองอ่าน

“มันไม่ใช่” การเขียนบทละครขึ้นมาใหม่ นะคะ”

ฮียอนซูบินกากบาทไว้ข้าง ๆ คำว่า “รีดราม่า” ที่เขียนอยู่บนกระดาษโน้ตบอร์ด กลุ่มผู้ฟังที่ส่วนใหญ่สวมเสื้อยืดสีเขียวแขนบัตร์พนักงานไว้ที่คอต่างกำลังจ้องซูบินกันเป็นตาเดียว

“บทละครจะต้อง ‘ถูกเขียน’ ขึ้นอีกครั้ง”

ซูบินอ่านโดยเว้นช่องว่างระหว่างคำพยางค์เกิดปฏิกิริยาจากผู้ฟังพนักงานใหม่ทุกคนต่างจดจ้องเธอ พวกเขาคือกลุ่มคนหนุ่มสาวที่เก่งและเฉลียวฉลาดซึ่งเพิ่งเข้าทำงานในบริษัทขนาดใหญ่เป็นอันดับต้น ๆ ของเกาหลีด้วยความยากลำบาก จุดเริ่มต้นของพวกเขาขึ้นอยู่กับผลการประเมินจากศูนย์ฝึกรอบรมพนักงานแห่งนี้ ฉะนั้นจึงต้องตั้งใจฟังให้ดีไม่ว่าจะเรียนอะไรก็ตาม

ด้วยร่างที่สูงกว่าผู้หญิงทั่วไป หุ่นผอมเพรียว ใบหน้าดูสุขภาพเรียบร้อย และน้ำเสียงทุ้มต่ำแต่ตั้งกังวานพอเหมาะ ถ้ามองในฐานะผู้บรรยายแล้ว ซูบินถือว่ามีความสมบูรณ์แบบได้เปรียบคนอื่นอยู่หลายข้อ ซึ่งเธอก็รู้ว่าตัวเองมีเสน่ห์และหน้าตาดี

“ความปรารถนาของคนเกาหลียุคใหม่ที่สะท้อนผ่านละครคืออะไร ลองตอบดูสิคะ”

“เงินครับ!”

ชายสวมแว่นตากกรอบหนาที่นั่งอยู่แถวหน้าตอบ ซูบินยิ้ม ในโลกใบนี้ ไม่จำเป็นต้องซ่อนความปรารถนาในเรื่องธรรมดาๆ เพื่อรักษาหน้ากันอีกต่อไปแล้ว การเปิดเผยความปรารถนาในเรื่องพื้นฐานของการดำรงชีวิตแล้วมุ่งทำตามความปรารถนา นั้นไม่ใช่เรื่องน่าอับอายในสังคมยุคนี้

“หน้าตามีเสน่ห์!” ใครคนหนึ่งตะโกนขึ้น “ซื้อเสียง!” เสียงตะโกนดังมาจากอีกด้าน แล้วใครคนหนึ่งก็ทำปากย่นและตอบสิ่งที่คนรอบตัวพูดออกมาว่า “สุดท้ายก็คือเงินนั่นแหละ”

“น่าจะมี ‘ครอบครัว’ ด้วยนะ”

พนักงานหญิงที่สวมเดรสสีฟ้าอ่อนนั่งอยู่กลางกลุ่มคนสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวพูดขึ้น บางคนตะโกนว่า “ความโรแมนติก” “สุดท้ายมันก็คือเงินไงล่ะ” เสียงเมื่อครู่ดังขึ้นด้วยความเย้ยหยันอีกครั้ง ซูบินเขียนคำพูดเหล่านั้นลงบนกระดานไวท์บอร์ด

“โอเค ถูกทั้งหมดค่ะ โดยพื้นฐานแล้วสิ่งเหล่านี้...”

ซูบินวาดวงกลมขนาดใหญ่ล้อมคำเหล่านั้นไว้ แล้วโยนปากกาไวท์บอร์ดลงไปที่วางแปรงลบกระดานได้อย่างแม่นยำ

“ความปรารถนาเหล่านี้ทำให้ตัวละครในละครของเราเคลื่อนไหว ทั้งเคลื่อนไหวแบบดึงดูดกันและผลักกัน ส่งผลให้เรื่องราวดำเนินไป จังลองคิดดูอีกทีว่า ตัวเอกในละครทำอะไรบ้างเพื่อให้ความปรารถนาของตัวเองสัมฤทธิ์ผล”

ซูบินเดินขึ้นหน้ามาเล็กน้อย สายตาของทุกคนมองไปยังสีหน้าที่เต็มไปด้วยความมั่นใจและรูปร่างเพียวลมของเธอ เข้มกัลดที่อุดลมอบให้เป็นของขวัญครบรอบสามปีโดดเด่นอยู่บนปกเสื้อสูท

จริงๆ แล้วซูบินเป็นนักวิจารณ์วัฒนธรรมกระแสนิยม ในบรรดานักเขียนหนังสือแนวพัฒนาตัวเองที่มีอยู่เป็นจำนวนมากในปัจจุบันนั้น เธอได้รับการยอมรับว่าแตกต่างจากคนอื่นและเชี่ยวชาญในเรื่องนี้ ถ้าพูดถึงเรื่อง

วัฒนธรรมกระแสนิยมแล้ว ละครถือเป็นวัตถุดิบในการเล่าเรื่องที่ให้ได้ผลเสมอ

“ช่วงยุค ๒๐๐๐ ละครส่วนหนึ่งจะใช้พล็อต ‘ซินเดอเรลลาหม้าย’ ลองยกตัวอย่างกันดูดีไหมคะ ผู้บริโภคละครเกาหลีหลัก ๆ ก็คือกลุ่มแม่บ้านวัยสี่สิบปีขึ้นไป วันหนึ่งแม่บ้านเหล่านี้เกิดเบื่อละครที่มีพล็อตเดิม ๆ อย่างผู้หญิงสาวสวยใจดีแต่ยากจนได้เจอกับลูกชายคนรวย แต่ต้องฟันฝ่าอุปสรรคมากมาย ไหนจะพ่อแม่ของฝ่ายชายคัดค้าน ไหนจะโดนดูถูกเหยียดหยามจนต้องเสียน้ำตากันเป็นถึง แต่สุดท้ายก็ได้แต่งงานกันอยู่ดี พล็อตวัยรุ่นตอนปลายเช่นนี้ไม่สามารถดึงดูดกลุ่มผู้บริโภคหลักเอาไว้ได้อีกต่อไปแล้ว พวกเขาอยากได้เรื่องราวที่ตัวเองเป็นคุณป้าและสะท้อนชีวิตของตัวเอง โดยยังคงใช้เรื่องแนวซินเดอเรลลาได้อยู่เช่นเดิม แต่เปลี่ยนเป็นตัวเอกที่แต่งงานแล้ว จึงกลายมาเป็นเรื่องราวการค้นหาตัวเองของแม่หม้าย”

ซูบินกวาดตามองพนักงานใหม่ที่กำลังตั้งอกตั้งใจอย่างพึงพอใจ แล้วบรรยายต่อ

“คุณป้าที่ปรากฏตัวในละครแนวนี้จะเป็นคนแบบไหนคะ ก็มีทั้งผู้หญิงที่ต้องเลี้ยงลูกและทำงานบ้านจนไม่มีเวลาดูแลตัวเอง ทั้งที่เหี่ยวแห้งลงทุกวัน จนกลายเป็นคนไร้เสน่ห์ เป็นผู้หญิงไร้ความสามารถเพราะที่ผ่านมาเอาแต่พึ่งพาเงินของสามี หรือไม่ก็ผู้หญิงที่เชื่อฟังแต่สามีและเสียสละตัวเองอย่างกับคนบ้า จากนั้นก็จะเป็นเรื่องราวของชีวิตหลังหย่าร้างที่เธอต้องหางานทำตามหาความสำเร็จ สร้างอิสรภาพให้ตัวเอง จนกลายเป็นผู้หญิงที่น่าภาคภูมิใจได้ในที่สุด ระหว่างนั้นก็ได้พบความรักครั้งใหม่ที่จริงจังและจริงใจ

“ลองดูกระบวนการการสร้างความสำเร็จของแม่หม้ายคนนี้กันค่ะ เธอต้องเจ็บปวดเพราะถูกสามีทรยศ พอจัดการกับปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ได้ก็ออกไปหางานทำ ที่ผ่านมาเธอดำรงชีวิตด้วยเงินที่สามีหามาให้เท่านั้น จึงไม่มีโอกาสได้แสดงความสามารถของตัวเองออกมาให้ใครได้เห็น แต่ตอนนี้เธอได้โอกาสที่จะใช้ความสามารถนั้นแล้ว แล้วทุกอย่างก็ดำเนินไปอย่างราบรื่นโดยไม่ต้องลองผิดลองถูก ท้ายที่สุดชีวิตของเธอก็รุ่งโรจน์ เธอโดดเด่นจนก้าวข้ามคนที่ทำงานนั้นมาตั้งแต่อายุยี่สิบกว่า ๆ และสั่งสม

ความลับในบ้านไลาแลค

ประสบการณ์มาเรื่อย ๆ ด้วยซ้ำ ไม่ใช่แค่นั้นนะคะ เธอยังมีหนุ่มโสดรูปงาม ซึ่งเป็นถึงลูกของเจ้าของบริษัทมหาหลงรักเข้าอีก เขาคอนั่นร่ำรวย อายุยังน้อย หน้าตาหล่อเหลา แถมยังเรียนจบจากต่างประเทศ แต่คิดดูสิว่า ในความเป็นจริงนั้นเธอต้องไ้เสนห์มากแค่ไหน สามี่ถึงได้ทอดทิ้งเธอไปหาผู้หญิงอื่นนะ

“เรื่องราวหลังจากนั้นก็ดำเนินไปตามสูตรพล็อตซินเดอเรลลา เพิ่มเติมเพียงเหตุผลในการคัดค้านการแต่งงานของเธอและคนรักใหม่คือ ‘แม่หม้าย ลูกติดกล่ำทำแบบนี้ได้อย่างไร’ แล้วผู้ที่ได้รับบทพ่อแม่ผู้คัดค้านการแต่งงานก็คือดาราหุ่นใหญ่ที่ปรากฏตัวในละครเรื่องไหนก็เอาแต่คัดค้านการแต่งงานของลูกทำเตียว เรื่องราวแบบนี้สร้างขึ้นเพื่อผู้หญิงที่แต่งงานแล้วและได้เรียนรู้ผ่านประสบการณ์ว่าซินเดอเรลลาแบบเดิม ๆ ไม่มีอยู่จริง พอพิสูจน์จนแน่ใจแล้วว่าสามี่ไม่ใช่เจ้าชายอย่างที่คิดก็ตัดสินใจทิ้งเขาไปแต่งงานใหม่กับเจ้าชายหนุ่มที่ทั้งโสด หล่อ และร่ำรวย แล้วเรื่องราวแบบซินเดอเรลลาก็ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งในรูปแบบนี้นั่นเอง”

ผู้ฟังบางคนหัวเราะแทรกขึ้นมา ชูบินให้ผู้ฟังลองบอกชื่อละครตามสูตรนี้กันดู ทุกคนต่างก็ทยอยกันตอบขึ้นมาเรื่อย ๆ

“แล้วในความเป็นจริงเป็นยังไงคะ มีอาชีพอะไรที่หญิงวัยกลางคนที่ไว้ประสบการณ์การทำงานจะสามารถทำได้หลังหย่ากับสามี่แล้วบ้างคะ”

ชื่ออาชีพที่น่าจะเป็นไปได้ก็หลังไหลออกมาจากปากของเหล่าผู้ฟัง ซึ่งชูบินก็เห็นด้วย

“คะ ใช่แล้ว ก็มีพนักงานคิดเงิน ขายประกัน ขายเครื่องกรองน้ำ แม่ครัวในโรงเรียน พนักงานขับรถแทน^๑ สำหรับลูกค้าผู้หญิง ทำงานพาร์ตไทม์ในร้านของเพื่อนที่ทำธุรกิจส่วนตัวจึงได้เงินเดือนครึ่งเดียว หรือไม่ก็พนักงานทำความสะอาด บางคนได้ค่าเลี้ยงดูก็ใช้เปิดธุรกิจส่วนตัว แต่ทำไปได้ไม่ถึงสามเดือนก็เจ๊งเพราะไม่มีเงินจ่ายแม่แต่ค่าคอกแต่งร้าน แล้วก็คงไม่มีลูกเจ้าของ

^๑ในประเทศเกาหลีจะมีอาชีพพนักงานขับรถแทนซึ่งมักถูกเรียกให้มาขับรถแทนเจ้าของรถที่ดื่มเหล้าจึงไม่สามารถขับรถได้ตามกฎหมาย

ซูเปอร์มาร์เก็ตที่ไหนมาหลงรักพนักงานคิดเงิน เพราะปกติแล้วลูกค้าของร้าน มักจะไม่คุยกับคุณป้าแคชเชียร์ในร้านของตัวเองอยู่แล้ว จริงไหมคะ”

ประเด็นที่ซูบินต้องการจะหยิบยกขึ้นมาพูดคือ กระบวนการทำความเข้าใจปราชญ์ให้บรรลุผลถูกย่อให้สั้นลงได้ในละคร แม้ความปราชญ์ที่ปรากฏในละครจะเป็นความปราชญ์ของปราชญ์ทั่วไปจริงๆ แต่ถ้าคุณอยากประสบความสำเร็จก็ต้องเขียนกระบวนการที่สั้นลงในละครนั้นขึ้นมาให้ตรงตามความเป็นจริง

ซูบินยกตัวอย่างละครประเภทอื่นๆ อีกสองสามประเภท ไม่ว่าจะป็นละครที่พูดถึงการเติบโตของดาราคณหนึ่งที่ประสบความสำเร็จได้จากความจริงใจและความสามารถระดับอัจฉริยะ ละครสำหรับพนักงานกินเงินเดือนที่จัดการอุปสรรคต่างๆ ของศัตรูคู่อาฆาตแล้วกลายเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญต่อการตัดสินใจของคณะผู้บริหารได้ด้วยใจดีและแผนการแปลกใหม่ของตัวเอง ละครแอ็คชั่นแนวสายลับที่ตัวเอกสามารถฆ่าใครก็ได้เพียงเพื่อความรัก รวมทั้งละครแนวครอบครัวที่เยี่ยมยอดแผลงของทุกคนหลังกลับมารวมตัวกันในพิธีกราบไหว้ระลึกถึงพ่อแม่ที่จากไป

แล้วก็ถึงเวลาอธิบายเรื่องละครลึกลับที่พูดถึงการเอาชีวิตเข้าแลกเพื่อความรักที่รู้อยู่แล้วว่าต้องจบแบบไม่สมหวังเพราะเป็นสายเลือดเดียวกันหรือเพราะถูกกีดกัน หรือเพราะพ่ายแพ้ให้กับพวกวัตถุนิยม

“คนสมัยนี้ปราชญ์น่าจะมีความรักกับคนสายเลือดเดียวกันหรือครับ”

ชายสวมแว่นตากรอบหนาที่นั่งแถวหน้าสูดถาม

“เป็นคำถามที่ดีค่ะ ทุกท่านอย่าหัวเราะลึคะ”

ซูบินอธิบายต่อ

“ตามสูตรของละครแล้ว พี่น้องไม่แท้มักจะบังเอิญมาเจอกันด้วยเรื่องอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่ไป ๆ มา ๆ ผู้หญิงที่พระเอกรู้สึกดีด้วยดันเป็นน้องสาวที่หายไปตั้งแต่เด็ก ดิฉันไม่ได้เรียนด้านการวิเคราะห์จิตใจคนมา จึงไม่สามารถบอกถึงความปราชญ์ทางเพศระหว่างคนที่มิพ้นอุกรรมใกล้ชิดกันที่เกิดขึ้นโดยไม่เจตนาได้ค่ะ นักเขียนบทละครก็เช่นกัน เพียงแต่เขาอยากใช้มันเป็นอุปสรรคที่ขัดขวางความรักของพระเอกนางเอกเท่านั้นเอง

“ทุกท่านลองสังเกตดูให้ดีลึะว่า นักเขียนบทพยายามหลีกเลี่ยงความเกี่ยวพันกันโดยตรงมากแค่ไหน ทั้งที่ใช้เรื่องความสัมพันธ์ของคนสายเลือดเดียวกันมาเป็นประเด็นหลัก แต่กลับเลือกใช้วิธีกวานเพื่อบังคับให้คนดูเชื่อในความเกี่ยวข้องกันทางสายเลือดของตัวเอง แทนที่จะให้เป็นพี่น้องกันแท้ๆ แต่กลับให้นางเอกเป็นลูกติดของภรรยาอีกคนของพ่อแท้ๆ ของพระเอกที่หย่ากันไปแล้ว ต่างคนต่างก็ไปมีครอบครัวใหม่ แม้ว่าพระเอกและนางเอกจะไม่ใช่พี่น้องร่วมสายเลือด แต่กลับมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันจนเหมือนเป็นพี่น้องแท้ๆ แล้วรู้อะไรไหมคะ ในละครที่พูดถึงความสัมพันธ์ของคนสายเลือดเดียวกันนั้น ช่วงเวลาแห่งความสุขของพระเอกและนางเอกที่ยังไม่รู้ความจริงจะไม่มีฉากจูบหรือนอนด้วยกัน จะจำกัดอยู่แค่การจับมือหรือกอดเท่านั้น เพราะความสัมพันธ์ทางกายของสายเลือดเดียวกันเป็นเรื่องต้องห้าม จึงไม่สามารถออกอากาศได้”

ชายสวมแว่นที่หนึ่งแฉกหน้าพยักหน้าหงิกๆ ด้วยสีหน้าจริงจังเช่นเดิม ดูเหมือนตอนนี้พนักงานใหม่จะพร้อมใช้กลยุทธ์ตราหมาของซูบินแล้ว ซูบินเป็นนักสัมภาษณ์มืออาชีพคนหนึ่ง เธอเคยสัมภาษณ์คนที่ประสบความสำเร็จมาบ้าง และได้เรียนรู้วิธีสร้างความสำเร็จมาบ้างและนำมาบอกต่อ เมื่อพนักงานผู้แสนตั้งใจทั้งหลายได้ฟังคำพูดของซูบิน จึงรู้สึกเหมือนได้รับการปลอบประโลม คนรุ่นใหม่ต่างใช้หนังสือพัฒนาตัวเองเป็นตัวช่วยกันทั้งนั้น ซูบินรู้ความจริงข้อนี้ดีและหยิบมาใช้ เธอจึงโตงโตงขึ้นมา

ซูบินจบการบรรยายที่วางแผนไว้ว่าจะยาวราวสามชั่วโมงด้วยการพูดยาวไม่หยุดพักได้ในเวลาสองชั่วโมงสี่สิบนาที ระหว่างที่เธอกำลังเพลิดเพลินกับเสียงปรบมือส่งท้ายของเหล่าผู้ฟังที่ตั้งก้องไปทั่วห้อง ซูบินก็เก็บข้าวของและเอกสารการบรรยายใส่กระเป๋า เธอกระหายน้ำ จึงหยิบน้ำเปล่าที่ตั้งอยู่บนโต๊ะขึ้นดื่มรวดเดียวหมดขวด ซูบินชอบบรรยายมากกว่าเขียนบทความ เพราะคำพูดส่งไปถึงกลุ่มเป้าหมายได้ทันทีและมีการตอบรับกลับมาในทันทีเช่นกัน ความสนุกแบบนี้ทำให้ซูบินยังคงบรรยายให้สาธารณชนฟังทั้งที่เป็นงานที่เหนื่อยมาก พนักงานบางคนรวมตัวกันมาขอให้เธอเซ็นชื่อลงบนปกหนังสือที่เธอเขียนด้วย

ระหว่างเดินไปตามทางเดินในศูนย์ฝึกอบรม ซูบินก็สัมผัสได้ถึงความอ่อนล้าที่ชวนให้รู้สึกดีของตัวเอง ช่วงเช้าและช่วงบ่ายเธอมีบรรยายานสามชั่วโมงในสถานที่ต่างกัน อูดลบอกว่าจะขับรถมารับ ซูบินจึงหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋าสะพาย

“อยู่ไหน หมากูดล^๒”

หลังจากนั้นสองชั่วโมงฮยอนซูบินและปาร์คูดลก็นอนอยู่บนเตียง เลื้อยผ้าถูกลอดทิ้งไปก่อนหน้านี้อแล้ว ที่นี่คือคอนโดของซูบินในย่านอัปเดตจุง

ซูบินนั่งพิงหัวเตียงมองปาร์คูดล แพนหนุ่มแสนรักที่นอนอยู่ข้างๆ อูดลนอนคว่ำหน้าหลับตาอยู่ เหนือแห้งไปแล้ว แผ่นหลังกว้างจึงดูवलเนียน ซูบินเกยคางไว้กับส่วนที่เฝ้าลงไปของแนวกระดูกสันหลังแล้วกอดเขาจากด้านหลัง เมื่อเนื้อสัมผัสเนื้อก็รู้สึกได้ถึงความอบอุ่นใจ ตอนนั้นเธอรู้สึกเหมือนกำลังมองปาร์คูดลวัยเด็กเมื่อยี่สิบเก้าปีก่อน ตอนนั้นเขาสวมเสื้อยืดขนาดใหญ่มากกว่าร่างกาย แล้วก้าวฉับๆ เข้ามาในห้องพร้อมลมหนาว เลื้อยยึดที่อุดลใส่เป็นเสื้อยืดสีแดงมีรูปการ์ตูนเจ้าหนูปรมาณูสกปรกติดอยู่ที่หน้าอก ซูบินก็ใส่เสื้อลายเดียวกัน เธอสะดุ้งตื่นขึ้นมาแล้วยังไม่หลับต่อเพราะมัวแต่คอยเพื่อนที่ไปเข้าห้องน้ำอยู่ ตอนนั้นยังเป็นเวลาเช้าเกินไปที่เด็กอายุเจ็ดขวบจะตื่นขึ้นมา ไฟกะพริบบนต้นคริสต์มาสที่อยู่ตรงห้องโถงยังคงเปิดอยู่ แสงสลัวส่องผ่านประตูกระดาศเข้ามา มันเป็นความสงสารที่ผุดขึ้นมาในใจของเด็กน้อย ซูบินกอดปาร์คูดลที่นอนหันหลังให้จนแน่น

“ทำไมถึงโตได้ขนาดนี้เนี่ย”

ซูบินลูบไล้และจิกจี้สข้างหนาหน่นของเขา ทำเอาอูดลผุดลุกขึ้นนั่งทันที เห็นดังนั้นซูบินก็หัวเราะคิกคัก อูดลดึงไหล่ซูบินแล้วกอดเธอลงก่อนจะนอนทับลงไป แม้จะกลัวว่าเสียงหัวเราะจะดังไปถึงข้างห้อง แต่ซูบินไม่สนใจแล้ว

^๒ชื่อและนามสกุลจริง ๆ ของเขาคือ ปาร์คูดล 박두철 ที่ฟ้องเสียงกับคำว่า 파두철 ซึ่งออกเสียงว่า “พาดุกดล” แปลว่า ตัวหมาก

“ว่าแต่คนอื่น ไม่ดูตัวเองเลยนะ”

อูตลวางคางที่มีไรหนวดขึ้นบาง ๆ ไว้ตรงเนินอกของซูบินแล้วดูไปมา อูตลและซูบินเล่นต่อสู้กันอยู่บนเตียงใหญ่ ผ้าห่มพันสองมือสองเท้าของทั้งคู่ จนยุ่งเหยิง พอหัวเราะจนหายใจไม่ทันแล้วก็ส่งเสียงแปลก ๆ ออกมา เป็นเสียงที่เรียกว่าหัวเราะก็ไม่ใช่ ร้องไห้ก็ไม่เชิง แม้จะอายุสามสิบหกกันแล้ว แต่พวกเขาทำตัวเหมือนเด็กอายุยี่สิบอยู่เสมอ ถ้าอยู่กับอูตล ซูบินสามารถทำตัวเป็นเด็กได้มากเท่าที่ต้องการ ซึ่งเธอชอบมาก

“เข้าใจใช่ไหม”

อูตลมองซูบินด้วยสายตาดูขึ้นหน้าแล้วพูด

“เข้าใจสิ หมากอูตลจะไม่พูดคำว่ารักออกมานะ”

ซูบินนึกถึงคืนแรกที่ใช้เวลาร่วมกันกับอูตลในห้องนี้ เธอดึงผ้าห่มคลุมไปถึงหัวแล้วอูตลก็กระซิบว่า “รักนะซูบิน แต่ฉันจะพูดคำนี้เป็นครั้งสุดท้าย” พอเธอถามว่าทำไม ก็ได้รับคำตอบที่ช่างงดงามนัก เขาตอบเธอว่า เมื่อพูดคำว่ารักออกไปแล้ว เราจะถูกขังเอาไว้ในคำนั้น ถ้าเธอรู้ ฉันรู้ และทุกคนสามารถคาดเดาได้ ก็ปล่อยให้เธออยู่ในสภาพนี้ต่อไปจะดีกว่า เมื่อความรู้สึกกลายเป็นคำพูดออกจากปากไปแล้ว มันจะกลายเป็นสิ่งที่มีรูปร่าง และปริมาตรคงที่ จากนั้นเราจะคอยตรวจสอบมันอยู่ตลอดเวลาว่ามันยังอยู่ที่เดิมหรือไม่ และรูปร่างหรือลักษณะเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่

ซูบินหยิบรีโมตขึ้นมาเปิดทีวี ละครลั่นเรื่องดังกล่าวกำลังออกอากาศอยู่พอดี

“ขอโทษนะ ฉันต้องดูเรื่องนี้”

อูตลยกสองมือขึ้นอย่างยอมแพ้

“แนสิ ถ้าถอดความเป็นมืออาชีพออกจากชื่อย้อนซูบินแล้ว ก็คงเหลือแต่กระดุกกับหนัง แม้ฉันจะเป็นคนใจกว้าง แต่ก็ไม่ชอบนอนกับก้อนเนื้อเพียงอย่างเดียว ฉะนั้นฉันจะปล่อยเธอไป”

อูตลเดินไปยังห้องครัวโดยใส่กางเกงเพียงตัวเดียว กระดุกสะบัดที่งดงามราวกับภูกวาดบนแผ่นหลังรูปสามเหลี่ยมคว่ำของเขาขยับตามจังหวะการเดิน รูปร่างของเขาสุดยอดไปเลย วันแรกที่ซูบินแนะนำอูตลให้เพื่อนรู้จัก เพื่อนของเธออาศัยช่วงอูตลไปเข้าห้องน้ำกระซิบถามเธอว่า “เขาดูบ้านนอก

มากเลยนะ แล้วหาเงินเก่งไหมหนี้ย ดูท่าจะหาได้น้อยกว่าเธอ ปีหนึ่งจะหาได้ถึงล้านวอนไหมหนี้ย” พอเธอบอกไปว่า เขาเป็นนักออกแบบสิ่งพิมพ์ สามารถหาเงินได้พอกินพอใช้ เพื่อนก็ถองสี่ข้างของซูบินแล้วพูดว่า “ยายบ้า นี่เธอนอนกับเขาแล้วละสิ”

“ดูไปตีมันไปด้วยนะครับคุณฮย็อนซูบิน และยังงมงัยก็คือละครจริงไหมล่ะครับ”

อูดลยื่นแก้วเหล้าเบย์ลีส์^๓ ใส่น้ำแข็งให้ซูบิน ทั้งสองนั่งพิงหัวเตียงไหล่อิงกัน “รสชาติแบบนี้เหมือนหลงเสน่ห์ปีศาจเลย” อูดลพิมพ์ออกมา ระหว่างจิบเครื่องดื่มแอลกอฮอล์รสชาติหวานๆ ซั้นๆ

ละครจบโดยไม่มีตัวอย่างตอนต่อไป “ถ่ายไปออกอากาศไปอีกแล้วสิทำเลยไม่มีภาพเพื่อนำมาทำเป็นตัวอย่างตอนต่อไปแบบนี้ละ” ซูบินพูดพลางหยุดมือที่กำลังเขียนชยุคชยิกลงบนกระดาษ เธอเฝ้าสังเกตละครที่กำลังเป็นที่นิยมให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้จนติดเป็นนิสัยมานานแล้ว เพราะว่าถ้าเตรียมตัวพร้อมอยู่เสมอจะไม่เกิดปัญหาใหญ่ๆ แน่ ซูบินเชื่อว่าปัญหาส่วนใหญ่เกิดจากการขาดการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง

อูดลถามขณะวางแก้วเปล่าไว้บนโต๊ะข้างเตียงว่า

“เธอบอกว่าจะไปถ่ายรายการใหม่ที่ออกอากาศช่วงเย็นใช่ไหม เมื่อไหร่ นะ”

“เดือนหน้า” ซูบินตอบพลางซุกตัวเข้าไปในซอกแขนของอูดล “ก่อนหน้านี้ฉันได้รับข้อเสนอให้เขียนบทความลงหนังสือพิมพ์ด้วย ก็หนังสือพิมพ์ที่ฉันไปบรรยายคราวที่แล้วนั่นแหละ เขาอยากให้เราเขียนเรื่องเกี่ยวกับยุค ๘๐”

“ยุค ๘๐ หรือ”

“บทความแนวย้อนยุคกำลังฮิตนะ ฉันต้องเขียนเรื่องราวในวัยเด็ก ๑๐ ตอน” ซูบินเลียคราบแอลกอฮอล์ที่เป็นนิมิตปากของอูดล “ฉันอยากให้นายช่วยด้วย”

^๓ Baileys เหล้าลัญชาติไอริช เนื้อข้น สีออกน้ำตาลคล้ายกาแฟ กลิ่นหอมหวาน เพราะหมักจากหางนม บ้างเรียกว่าเหล้าหวาน มีระดับแอลกอฮอล์สูงถึง ๑๗ เปอร์เซ็นต์

“ให้ฉันช่วยสยอนซูบินนั่นหรือ”

อูดลทำหน้าที่ใจจนดูเกินจริง

“ฉันจะเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับบ้านที่เราอยู่ตอนเด็ก ๆ นะ บ้านที่มีต้นไลแลคใหญ่ ๆ”

บ้านที่ซูบินใช้ชีวิตอยู่ตั้งแต่อายุห้าขวบจนถึงแปดขวบนั้นเป็นบ้านแบบทากากูจุกเท็ก^๔ ตั้งอยู่ในแขวง D เขตอินพยอง ตอนได้รับข้อเสนอให้เขียนบทความนี้ ซูบินคิดถึงบ้านหลังนั้นขึ้นมาเป็นอันดับแรก แล้วผู้ที่จะให้คำแนะนำได้ยอดเยี่ยมที่สุดก็อยู่ข้าง ๆ เธอแน่แล้ว อูดลคือเพื่อนวัยเด็กในช่วงที่อยู่ในบ้านหลังนั้น เขาและเธอได้กลับมาเจอกันอีกครั้งหลังผ่านไปกว่ายี่สิบปี ฉะนั้นเขาจะเป็นคนช่วยเสริมความทรงจำของซูบินให้ถูกต้องได้

“ถ้าไม่มีหมากอูดล ฉันก็ไม่ตกลงทำงานนี้หรอก”

แล้วทั้งสองคนก็เริ่มพูดคุยถึงบ้านที่เคยอาศัยอยู่ตอนเด็ก ๆ ปล่อยให้เสียงที่วิดังไปเรื่อย ๆ อย่างนั้น

บ้านหลังนั้นอยู่สุดซอย ต้องเดินขึ้นบันไดไปสองสามชั้นจึงจะถึงประตูใหญ่สีฟ้า สิ่งก่อสร้างภายในแบ่งเป็นเรือนหลังใหญ่กับเรือนหลังเล็ก ด้านหลังของเรือนหลังใหญ่มีห้องอยู่ห้องหนึ่ง

ทั้งสองคนเริ่มโต้เถียงกันอย่างเผ็ดร้อนว่าใครเคยอยู่ในบ้านหลังนั้นบ้างแน่นอนว่าในเรือนหลังใหญ่มีครอบครัวของซูบินกับพี่สาวอีกสามคนอาศัยอยู่ที่สาวทั้งสามคนอาศัยอยู่ในห้องเดียวกัน พวกเขาจะมีอายุประมาณยี่สิบปี อูดลบอกว่า ก่อนที่สาวสามคนนั้นจะมาอยู่ มียายคนหนึ่งอยู่ในเรือนหลังใหญ่ด้วย เมื่อยายเห็นเด็ก ๆ ไม่ว่าจะเป็ลูกของใคร แกก็จะคอยจับผิดแล้วชี้ไม้เท้าเขกกลางกระหม่อมของเด็ก ๆ แต่ซูบินนั้นก็ไม้ออกเลย อูดลเข้ามาอยู่ในบ้านก่อนเธอ ยายคนนั้นน่าจะอยู่ในบ้านหลังนั้นก่อนที่ครอบครัวของ

^๔ ที่พักอาศัยแบบหนึ่งของเกาหลีใต้ในช่วงปลายศตวรรษที่ ๑๙ มีลักษณะเป็นบ้านแต่ปัจจุบันจะมีลักษณะเป็นตึกเตี้ย ๆ ครอบครองโดยเจ้าของเพียงคนเดียว แล้วแบ่งห้องให้หลาย ๆ ครอบครัวเช่าอยู่ภายในบ้านหรือตึกเดียวกัน ลักษณะคล้ายอพาร์ทเมนต์ให้เช่าของไทย แต่ส่วนใหญ่เจ้าของมักจะอยู่อาศัยในตึกนั้นด้วย

ซูบินจะย้ายเข้ามา

ทั้งคู่พูดถึงคนที่เคยอยู่ในบ้านหลังนั้นเท่าที่นึกออกโดยไม่เรียงลำดับเวลา ซึ่งปรากฏว่าบ้านหลังนั้นมีคนอาศัยอยู่เยอะมาก ซูบินจำได้ว่ามีครอบครัวของเธอ พี่สาวสามคน ครอบครัวของอูตลลีคน คู่ข้าวใหม่ปลามันที่มีชีวิตรักน่าอิจฉาในเรือนหลังเล็ก แม่ลูกอ่อนที่เลี้ยงลูกเพียงคนเดียวระหว่างรอสามีที่ไปทำงานในประเทศซาอุดีอาระเบีย แล้วยังพี่ยองดัล นักศึกษาที่อยู่ห้องหลังบ้าน แล้วยังมีคุณลุงเจ้าของบ้านที่ไม่รู้แน่ชัดว่าบ้านอยู่ที่ไหน แต่เขามักจะแวะเข้ามาตรวจตราบ้านอยู่บ่อยๆ บางทีก็เข้ามาทักทายเรื่องโน้นเรื่องนี้แล้วจากไป อูตลบอกว่า นอกจากคนที่ซูบินพูดถึงแล้ว ยังมียายถือไม้เท้าที่พูดถึงเมื่อกี้ แล้วยังมีนักเรียนมัธยมปลายอาศัยอยู่กับแม่ชีพัน ซึ่งมีอาชีพทำอาหารขายบนรถเข็นในตลาดด้วย แต่เขากลับบอกว่า จำพี่ยองดัลที่อยู่ห้องหลังบ้านไม่ได้ ซูบินจึงยกฝ่ามือตีหน้าอกเปลือยเปล่าของเขาเข้าไป

“จำไม่ได้หรือ พี่ยองดัลที่ตายเพราะถูกรถมคว้นด้วยแก๊สจากถ่านอัดนะ”

อยู่ดี ๆ เธอก็นึกเรื่องนั้นออก อูตลนั่งคิดไปสักพักแล้วก็พูดขึ้นมาว่า “งั้นหรือ คิดไปคิดมากก็น่าจะใช้...”

“แต่นี่คือปัญหา คนเหล่านี้ไม่ได้อยู่ในบ้านนั้นในช่วงเวลาเดียวกัน...”

“พอมีใครย้ายออก ก็มีคนอื่นย้ายเข้า แล้วทุกห้องก็เป็นห้องเดี่ยว”

อูตลเอ่ยขึ้น ซูบินก็นิ่งนึกทบทวนความทรงจำอยู่สักพัก ก่อนจะตะโกนออกมาอย่างอดรนทนไม่ไหว

“โธ้ย! ตกลงบ้านหลังนั้นอยู่กันกี่คนกันแน่เนี่ย ทั้งๆ ที่ก็แคบเท่ารูหนูแค่นั้นนะ”

“ไม่รู้หรือไง นั่นคือความลึกลับของยุค ๘๐ เลยนะ”

ซูบินคิดว่าเธอจำเป็นต้องกำหนดช่วงเวลา โดยยึดปีใดปีหนึ่งเป็นหลัก แล้วลองนับจำนวนคนที่อาศัยอยู่ในบ้านหลังนั้นในปีนั้น จากนั้นก็ค้นหาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปีนั้นเป็นหลัก

“รูปถ่าย!” ซูบินตะโกน “อูตล! นายมีรูปเก่าๆบ้างไหม”

“น่าจะอยู่บ้านพ่อที่โนนซาน^๕นะ”

บ้านของซูบินก็มีอัลบั้มรูปเก่าๆ อยู่เหมือนกัน มุมล่างของรูปเหล่านั้นจะมีวันที่ที่ถ่ายรูประบุไว้ด้วย

“นายจะไปบ้านที่โนนซานอีกเมื่อไหร่”

อูตลสายหน้าเหมือนยังไม่คิดจะไป ซูบินก็ไม่ต่างจากอูตล ถ้าไม่ใช่ช่วงเทศกาลแล้วก็ไม่ค่อยอยากกลับบ้าน อูตลมักพูดอยู่บ่อยๆ ว่าเขาไม่ชอบเผชิญหน้ากับพ่อที่อยู่คนเดียวหลังจากที่แม่เสียไปอย่างนี้เลย เขาเคยพูดด้วยสีหน้าขมขื่นหลังจากกลับบ้านที่โนนซานในช่วงเทศกาลว่า “พวกผู้ชายก็แบบนี้แหละ”

“อูตล! ฉันจะเลี้ยงข้าวนายเอง”

ซูบินกอดแขนของอูตลแล้วดึง แรงดึงทำเอาตัวอูตลเอนเข้าหาตัวซูบิน

“กลับไปเอาอัลบั้มรูปมาให้หน่อย เร็วที่สุดเลยนะ”

ถ้าได้ดูรูปถ่าย เธอจะสามารถคาดเดาคนที่อยู่ในบ้านหลังนั้นในแต่ละปีได้ อีกทั้งเธอตังใจว่าจะใส่รูปลงไปในบทความ บทความละครูปด้วย จึงจำเป็นต้องมีรูปเยอะๆ อูตลขัดขืนได้ไม่นานก็ยอมแพ้และตกลง ซูบินจับใบหน้าของเขาแล้วพูดด้วยความตื่นเต็นว่า

“เราจำเป็นต้องตั้งชื่อบ้านหลังนั้น ฉันจะเรียกมันว่า ‘บ้านไลแลค’”

ทั้งสองคนเริ่มลงมือเก็บเสื้อผ้าที่หล่นอยู่รอบเตียงขึ้นมาทีละชิ้น

“ไม่เห็นเข้าท่าเลย ไม่ใช่ชุดทาสนี่นะ”

“แล้วยังไงล่ะ ให้มันดูย้อนแย้งกับความเป็นจริงไง”

“เขียนเสร็จแล้วเธอต้องให้ฉันดูทุกครั้งนะ เพราะฉันคือผู้ร่วมเขียนกับเธอด้วย”

“แน่นอน! ทำไมจะไม่ได้ล่ะ”

บทความนั้นชื่อ “การเดินทางในวัยเด็กของฮย็อนซูบิน นักวิจารณ์

^๕เมืองในจังหวัดชุงช็องใต้ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของประเทศเกาหลีใต้ ขับรถจากกรุงโซลประมาณสองชั่วโมง

วัฒนธรรมกระแสนิยม” ตีพิมพ์ในหน้าพิเศษทุกวันเสาร์
แล้วในวันที่ต้นฉบับตอนแรกเสร็จอย่างรวดเร็ว ๆ ชูบินก็ถือต้นฉบับนั้น
ไปที่คอนโดของอูตล

การเดินทางในวัยเด็กของฮย็อนชูบิน นักวิจารณ์วัฒนธรรมกระแสนิยม ๑

บ้านไลแลคในปี ๑๙๘๔

ในบ้านที่ฉันอยู่ตอนเจ็ดขวบ หรือปี ๑๙๘๔ บริเวณ
บ้านปลูกต้นไลแลคต้นใหญ่ยักษ์อยู่ต้นหนึ่ง ถ้าจะถามว่าที่นี่
มีอะไรพิเศษ ก็คงมีแต่ต้นไม้ต้นนี้เท่านั้น เพราะเป็นบ้าน
สำหรับอยู่อาศัยรวมกันหลายครอบครัวซึ่งมักจะสร้างคล้าย ๆ
กันหมดในกรุงโซล แต่บ้านหลังนี้พอเปิดประตูใหญ่สี่ฟ้า
เข้าไปก็จะเจอลานซึ่งมีต้นไม้ใหญ่โตเด่นอยู่ซ้ายมือ เมื่อถึง
ฤดูใบไม้ผลิ ทุกกิ่งก้านจะมีดอกไม้แลคสีขาวบานสะพรั่ง
ส่งกลิ่นหอมแรง ถ้าดมตอนท้องว่างอาจทำให้รู้สึกมีน้ำได้
จากนั้นดอกไม้แลคก็จะร่วงโรยก่อนฤดูร้อนจะมาเยือน

ถ้าย้อนไปดูรูปที่ถ่ายตอนนั้นทั้งหมดก็จะเห็นไลแลค
ต้นนี้ปรากฏอยู่ในรูปมากกว่าครึ่ง เปลี่ยนแค่คนที่อยู่ในรูป
เท่านั้น ตัวบ้านประกอบด้วยเรือนหลังใหญ่ที่แบ่งออกเป็น
สองห้อง และมีห้องหลังบ้านอีกหนึ่งห้อง แลก็มีเรือนหลังเล็ก
อีกหลัง ภายในเรือนหลังเล็กก็แบ่งออกเป็นสองห้องเช่นกัน
ในบ้านไลแลคนี้มีคนอาศัยอยู่เยอะมาก แม้จะมีพื้นที่น้อยนิด
ประมาณ ๒๐ ตารางวา แต่กลับมีคนอาศัยอยู่ถึงสิบสี่คน

ไม่มีบ้านหลังไหนจะแออัดมากไปกว่านี้อีกแล้ว ในหนึ่งห้อง จะอยู่รวมกันหนึ่งครอบครัว ในช่วงปีนั้นมีทั้งหมดถึงห้าครอบครัว

การที่สมาชิกทั้งหมดในครอบครัวอาศัยอยู่รวมกัน ในห้องเดียวถือเป็นเรื่องธรรมดาของกรุงโซลในสมัยนั้น เมื่อเมืองหลวงพัฒนา ผู้คนจากชนบทก็มุ่งหน้าเข้าเมืองหลวงอย่างต่อเนื่อง ทั้งที่กรุงโซลไม่ได้กว้างใหญ่ และสมัยนั้นก็ยังไม่นิยมอาศัยในอพาร์ทเมนต์เหมือนปัจจุบัน เพราะคนที่เคยอาศัยอยู่ในบ้านแถบชนบทที่เป็นหลังๆ แม้จะย้ายเข้าเมืองหลวงแล้วต้องอยู่ห้องเช่า ก็ขออยู่แบบเป็นบ้านก็ยังดี จึงเกิดบ้านสำหรับอยู่อาศัยรวมกันหลายครอบครัวและหลายรุ่นขึ้น ในตอนนั้นนั่นเอง ชาวโซลจึงปรับปรุงบ้านของตัวเอง สร้างห้องพร้อมต่อเติมห้องครัวเพิ่มแล้วปล่อยให้เช่า ในห้องเช่านั้นก็จะมีครอบครัวหนึ่งมาเช่าอยู่ ข้อมูลทางสถิติบอกว่า ในปี ๑๙๘๔ มีบ้านที่มีผู้อยู่อาศัยมากกว่าสี่ครอบครัวขึ้นไปถึง ๑๐ เปอร์เซ็นต์ของบ้านทั้งหมดในกรุงโซล มากกว่าครึ่งหนึ่งของบ้านปล่อยให้เช่าทั้งหมดนั้นมีพื้นที่ไม่ถึง ๕ พย็อง^๖ และเป็นการเช่าห้องเดี่ยวภายในบ้านถึง ๖๓.๓ เปอร์เซ็นต์ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นห้องแบบสตูดิโอ

ครอบครัววัยอ่อนของฉันได้ครอบครองห้องใหญ่ในเรือนหลังใหญ่ที่อุ่นสบายและกว้างที่สุด จะเรียกว่ามีบุญก็ได้ พ่อ แม่ พี่ชาย และฉัน เราสี่คนอาศัยรวมกันในห้องใหญ่ของเรือนหลังใหญ่ ห้องเล็กที่อยู่ข้างๆ มีพี่สาวสามคนอาศัยอยู่ ฉันคิดว่าพี่สาวสามคนนี้น่าจะอายุประมาณยี่สิบต้นๆ ทุกคนเดินทางมาจากชนบทเพื่อเข้ามาทำงานหาเงินในเมืองหลวง ระหว่างห้องใหญ่กับห้องเล็กจะมีโถงกว้างมาก ๆ คั่นอยู่ ใน

^๖ หน่วยวัดของเกาหลี ๑ พย็องเท่ากับ ๓.๓๐๕๘ ตารางเมตร หรือเกือบๆ ๑ ตารางวา

เรือนหลังนี้มีครัวแบบดั้งเดิมอยู่ห้องเดียวที่คนในเรือนหลังใหญ่ใช้ร่วมกัน

เอาละ ถึงตรงนี้ แลเรือนหลังใหญ่ก็มีคนอยู่ถึงเจ็ดคนเข้าไปแล้ว

เมื่อออกจากเรือนหลังใหญ่แล้วอ้อมไปด้านหลัง จะมีห้องหลังบ้านอีกห้องหนึ่ง ห้องนี้จะมีครัวเล็ก ๆ อยู่ในตัวด้วย ซึ่งห้องนี้เป็นห้องของพี่ชายที่เป็นนักศึกษาอาศัยอยู่ลำพัง พี่คนนี้เป็นรูปร่างผอมแห้งและไม่ค่อยพูด ผู้ใหญ่ในบ้านจะเรียกพี่เขาว่า “พ่อหนุ่มห้องหลังบ้าน” ส่วนเด็ก ๆ อย่างฉันจะเรียกเขาว่า “พี่ย็องดัล”

ถ้ารวมพี่ย็องดัลเข้าไปก็จะเป็นแปดคน

เรือนหลังเล็กอยู่ด้านหลังเรือนหลังใหญ่โดยหันหน้าเข้าหาห้องของพี่ย็องดัล ภายในเรือนหลังเล็กมีสองห้องและมีครัวคั่นกลาง ห้องของเรือนหลังเล็กจะไม่มีประตูเข้าออกนอกบ้านส่วนตัว ทั้งสองห้องต้องเดินผ่านครัวก่อนถึงจะออกมาได้ ห้องหนึ่งมีคู่สามีภรรยาคนชายผลไม้อาศัยอยู่กับลูกสองคนวัยไล่เลี่ยกับฉัน คนพี่ชื่อปาร์คอูตล คนน้องชื่อปาร์คอูยอง ด้วยความที่ชื่อแปลกหู อูตลจึงถูกเรียกด้วยชื่อเล่นว่า หมากอูตล อูตลอายุเท่าฉัน ส่วนอูยองอ่อนกว่าสองปี สองสามีภรรยาจะนำผลไม้ใส่รถเข็นแล้วออกไปตลาดตั้งแต่เช้ามืด ช่วงกลางวัน ระบุว่าที่พ่อแม่ขายผลไม้สองพี่น้องที่ต้องอยู่เฝ้าบ้านกันสองคนจึงกลายมาเป็นเพื่อนเล่นวัยเด็กของฉันกับพี่ชายไปโดยปริยาย

เด็ก ๆ ที่อาศัยอยู่ในบ้านเดียวกันสมัยนั้นจะไม่แบ่งแยกว่านี่ห้องฉัน นั่นห้องเธอ แต่จะอยู่ร่วมกันและเติบโตไปด้วยกัน เมื่อหลาย ๆ ครอบครัวอาศัยอยู่ในบ้านหลังเดียวกันเหมือนรังผึ้ง จึงไม่อาจฝันถึงชีวิตส่วนตัวเหมือนทุกวันนี้ได้ เวลาผู้ใหญ่ออกไปนอกบ้าน เด็ก ๆ จะถูกนำมา

ฝากไว้กับคนข้างห้องโดยไม่ต้องบอกล่วงหน้า เมื่อถึงเวลาเด็กที่ถูกนำมาฝากไว้ก็จะได้กินข้าวและเล่นอยู่กับลูกของห้องนั้น ความจริงบ้านแบบนี้ควรเรียกว่าบ้านพักร่วมน่าจะเหมาะกว่า

เล่ามาถึงตรงนี้ บ้านหลังนี้ก็มีคนอยู่ถึงสิบสองคนแล้ว ถ้ารวมคู่สามีภรรยาข้าวใหม่ปลามันที่อาศัยอยู่อีกห้องของเรือนหลังเล็กด้วยแล้วก็จะครบสิบสี่คนพอดี สามีภรรยาคู่นี้ น่าจะอายุยี่สิบต้นๆ พวกเขากะหงุกหงิงดูมีความสุขและงดงามดังดอกไม้ พวกผู้ใหญ่พากันพูดว่า พวกเขาคือสุดหล่อสุดสวยแห่งเขตอื่นพียง ถ้าเทียบกับหนุ่มสาวทั่วกรุงโซลแล้วก็น่าจะหน้าตาดีติดอันดับต้นๆ เลยทีเดียว ชายหนุ่มที่ยืนอยู่หน้าต้นไลแลคสวมเสื้อแจ็กเก็ตแขนยาวกับรองเท้าบูตในรูปนี้ก็คือเจ้าบ่าว (ส่วนเด็กที่นั่งอยู่บนต้นไลแลคก็คือฉัน ตอนอายุเจ็ดขวบ) ฉันยังจำได้ ตอนเย็น พี่เจ้าบ่าวมักจะนำมันเผาหรือขนมปังปลาใส่กระเป๋าสลัดแฉีกแล้ววิ่งกระหืดกระหอบเข้าประตูสีฟ้ามา พอพี่เจ้าสาวที่รออยู่บ้านเห็นก็จะหยุดงานที่ทำอยู่แล้ววิ่งไปรับสามีด้วยใบหน้าสดใสราวกับเห็นฟ้าหลังฝน แม้จะยังเด็ก แต่ฉันสัมผัสได้ถึงความรักที่แสนเร้าร้อนและชื่นมื่นระหว่างพวกเขาได้ เมื่ออยู่ใกล้ซิดจึงได้เห็นความรักของสามีภรรยาคู่นี้อย่างชัดเจน

ห้องน้ำของบ้านมีเพียงห้องเดียว เป็นห้องน้ำแบบโบราณตั้งอยู่หน้าเรือนหลังใหญ่ คนจำนวนมากในบ้านจะต้องใช้ห้องน้ำห้องนี้ร่วมกัน ตอนเช้า ผู้คนจะมารอใช้ห้องน้ำบ้างก็เดินไปมาแถวสวนและลานปัมโยกน้ำ เพราะมีห้องน้ำอยู่นอกบ้านแบบนี้ ในฤดูหนาว พวกเด็กๆ จึงมักจะทำตุรกันในกระโถน บางครั้งผู้ใหญ่ก็ใช้กระโถนด้วย ทุกเช้าของบ้านที่มีเด็ก ผู้เป็นแม่จะเอากระโถนออกไปเทและล้างทำความสะอาด พลังปลุกให้ลูกตื่นไปพร้อมๆ กัน

ความอบอุ่นจะมาจากเตาไฟที่อยู่ในครัว ห้องอาบน้ำ
ไม่มี ถ้าจะอาบน้ำต้องลือกประตูครัวแล้วนั่งยอง ๆ รองน้ำอาบ
หรือไม้กั้นฉากบริเวณลานบิ๊มโยกน้ำ ในฤดูหนาวจะล้างหน้า
ด้วยน้ำอุ่นที่ตั้งอยู่บนเตาไฟ แล้วทำกับข้าวบนเตาที่ใช้น้ำมัน
เป็นเชื้อเพลิง บริเวณมุมบ้านจะมีโถ่งวางอยู่ ในโถ่งนั้น
มีเทรินจั้ง^๑ และโคชูจั้ง^๒ ในฤดูใบไม้ร่วงพวกผู้ใหญ่จะซุดหลุม
ในสวนดอกไม้แล้วฝังกิมจิที่เพิ่งทำเสร็จใหม่ ๆ ลงไป ไม่ว่าจะ
จะเป็นทางเกงยีนหรือเสื้อแจ็กเก็ตผ้าหนาหนักแค่ไหนก็ต้อง
ซักด้วยมือบริเวณลานบิ๊มโยกน้ำ แล้วบิดให้หมาดตากเอาไว้...

<จบตอนที่ ๑>

“เป็นยังไงบ้าง”

ซูบินถาม

“แนะนำตัวละครกับที่มาของบ้านหรือ”

อูดลถามกลับสั้น ๆ ซูบินนั่งฟังหัวเตียง ขาไขว้กันอยู่บนเตียงของอูดล
พลาบพยักหน้าตอบ

“ก็เพิ่งตอนแรกนี้ ไม่สนุกหรือไง”

อูดลเพิ่มพาวว่า “ไม่ได้บอกว่าไม่สนุก” แล้วหมุนเก้าอี้หันกลับเข้าหา
โต๊ะทำงาน ก่อนจะเปิดหน้าจอคอมพิวเตอร์แล้วกดแป้นพิมพ์เสียงดังก๊อ๊กก๊อ๊ก

“ลองวาดแผนผังภายในบ้านดูดีไหม เพราะบางคนอาจจะนึกส่วน
ต่างๆ ของบ้านไม่ออก ใส่ลงไปด้วยน่าจะดี...หรือจะวาดไว้เฉยๆ ก็ได้ อาจจะ

^๑ เต้าเจี้ยวของเกาหลี ทำจากถั่วหมักแช่ในน้ำเกลือ น้ำที่ได้จากการแช่ถั่วนี้จะนำไป
ใช้เป็นซีอิ้ว หรือที่เรียกว่า คันจั้ง (간장) ส่วนถั่วหมักก็คือเทรินจั้ง ชาวเกาหลีมักจะหมักคันจั้ง
และเทรินจั้งนี้ไว้ในโถ่งเพื่อเก็บไว้ใช้ตลอดทั้งปี

^๒ เครื่องปรุงรสดั้งเดิมของชาวเกาหลีเช่นเดียวกับเทรินจั้งและคันจั้ง ทำจากพริกป่น
ข้าวเหนียว ถั่ว หมักเกลือและน้ำ มักจะหมักไว้ในโถ่งไว้ใช้ตลอดทั้งปีเช่นเดียวกัน

ช่วยให้เรานึกอะไรออกได้ง่ายขึ้น”

อูตลเริ่มลงมือทำงาน ซูบินไม่คิดจะใส่แผนผังภายในบ้านลงไป ในบทความด้วย แต่ก็ปล่อยให้อูตลทำต่อไป เพราะเป็นเรื่องง่ายมากสำหรับนักออกแบบสิ่งพิมพ์อย่างเขา

ในคอนโดของอูตลมีอุปกรณ์ที่จำเป็นต่อการทำงานอยู่ครบครัน เขาเป็นนักออกแบบสิ่งพิมพ์ เชี่ยวชาญด้านนิตยสาร ความจริงเขามีออฟิศของบริษัทที่เขาทำกับเพื่อนก่อตั้งมาด้วยกัน แต่ส่วนใหญ่มักจะทำงานที่บ้าน

“เธอใส่ชื่อจริงของฉันแบบนี้ได้หรือ ยังไม่ได้ขออนุญาตฉันเลยนะ”

อูตลบ่นขณะที่มือก็ขยับทำงานอย่างคล่องแคล่ว

“อีตาบ้า ก็ฉันรู้จักแค่ชื่อนายนี้ หรืออยากให้เรียกว่า ลูกชายคนโตของพ่อค้าผลไม้กันล่ะ นี่ฉันอุตส่าห์ใส่ชื่อลงไปเป็นกรณีพิเศษเลยนะ”

“จะปาร์คอูตล ลูกชายคนโตของพ่อค้าผลไม้ หรือจะเป็นลูกชายคนโตของพ่อค้าผลไม้อย่างเดียวก็เหมือนกัน...แต่นี้เขียนถึงชื่อเล่นเลย จริง ๆ ใช้นามสมมุติก็ได้ เอาชื่อเล่นนั้นออกเถอะ”

ซูบินลุกจากเตียงแล้วเดินวนไปวนมา

“นี่ ๆ ดูแล้วพวกผู้ใหญ่ก็ไม่ได้เรียกชื่อจริงกันใช่ไหม พวกเขามักจะเรียกนามแฝงกันมากกว่า ไม่ว่าจะป็น ‘พ่อหนุ่มห้องหลังบ้าน’ ‘พี่เจ้าบ่าวพี่เจ้าสาว’ ‘พี่ผมยาว’ นามแฝงไม่ได้เพิ่งมีในโลกไซเบอร์นะ มีมาก่อนหน้านี้นานแล้ว”

ซูบินกอดไหล่อูตลจากด้านหลังแล้วกระซิบบอก

“ฉันอยากรู้”

“หึ ๆ ๆ” พอลมหายใจของซูบินโดนใบหูของอูตลเขาก็ส่ายหัวและส่งเสียงออกมาด้วยความจิกจี้แล้วถามต่อว่า “อะไร”

“ชื่อของพวกเขาไง ฉันอยากรู้ว่าจริง ๆ แล้วพวกเขาเป็นคนแบบไหน แล้วตอนนี้มีชีวิตเป็นอย่างไรกันบ้าง”

ซูบินค้นกระเป๋าถือแล้วหยิบกระดาษที่อยู่ในแฟ้มพลาสติกออกมา ก่อนจะเดินกลับมายืนพิงโต๊ะทำงานของอูตลแล้ววางกระดาษแผ่นนั้นออกให้เขาดู “แต่เนแต่น” อูตลขยับแว่นตาที่ไหลลงมาตามตั้งโต๊ะก่อนรับกระดาษ

แผ่นนั้นมาดู

“อะไรนะ ทะเบียนลำนะโนครัวร์” ของเธอหรือเนี่ย”

“อ้อ มีที่อยู่สมัยก่อนด้วยนะ แต่แน่นอน ที่อยู่ของบ้านโลแลคค์คือ เลขที่ ๗๔-๕๔ แขวง D”

อูดลชี้ไปตามเลขที่อยู่ที่อยู่บูบินพุดถึง

“ไหนดูซิ...เธออาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ ๗๔-๕๔ ตั้งแต่เดือนตุลาคม ปี ๑๙๗๒ ถึงเดือนกุมภาพันธ์ปี ๑๙๗๕”

“ฉันอาศัยอยู่ที่นั่นตั้งแต่ฤดูใบไม้ร่วงตอนอายุห้าขวบจนถึงแปดขวบ นิด ๆ ถ้าवादแผนผังภายในบ้านเสร็จแล้ว ทำป๊อปอัพขึ้นหน้าบล็อกให้ฉัน ด้วยสิ”

“ป๊อปอัพอะไร”

“ฉันจะสืบเรื่องแบบเปิดสาธารณะ จะเขียนลงไปในปีป๊อปอัพนั้นว่า ฉันอยากพบกับคนที่เคยอาศัยอยู่บ้านเลขที่ ๗๔-๕๔ แขวง D เมื่อปี ๑๙๗๔ แล้วด้านล่างก็ใส่อีเมลของฉันไว้ด้วย บอกด้วยว่าจะส่งอีเมลมาหา ฉันหรือจะเขียนไว้ที่หน้าสมุดเยี่ยมก็ได้ ใส่ลิงก์ทวีตเตอร์ไว้ด้วยนะ ถ้ามีคนติดต่อมา เราไปพบเขาด้วยกัน คงสนุกดี”

“นี่จะจัดงานพบปะผู้รอดชีวิตจากบ้านโลแลคค์หรือไง”

อูดลทำตามที่บูบินต้องการ

เวลาบูบินพุดด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ แสดงว่าเธอกำลังตกอยู่ในภาวะแห่งความรู้สึกของตัวเอง ซึ่งเธอเป็นแบบนี้มาตั้งแต่เตรียมเขียนบทความแล้ว เหตุการณ์ในความทรงจำต่าง ๆ ผ่านไปนานแสนนาน จึงดูไม่น่าจะมึนตราายอะไร เวลาเฝ้ามองจากที่ไกล ๆ แบบนี้มักจะดูงดงดงามด้วย แต่บางครั้ง ระหว่างนึกทบทวนความทรงจำในช่วงวิกฤตก็ทำให้เศร้าขึ้นมา ในขณะที่เธอ

“ในเกาหลีจะมีทะเบียนบ้านสองประเภท คือโซบน และทึงบน โดยโซบนจะเป็นทะเบียนลำนะโนครัวร์ของคนคนเดียว บอกว่าคนนี้เคยอาศัยอยู่ที่ไหนมาบ้าง ส่วนทึงบน จะเหมือนทะเบียนบ้านของไทยที่บอกว่าในบ้านเลขที่นั้นมีใครอาศัยอยู่บ้าง ในที่นี้สิ่งที่พุดถึงคือ โซบน

สอนวิธีประสบความสำเร็จให้คนอื่น ตัวเธอก็พยายามก้าวไปหาความสำเร็จต่อไปเรื่อยๆ ไม่ต่างกัน บางครั้งชีวิตเธอยุ่งมาก ทั้งยังต้องใส่ใจว่าคุณค่าและชื่อเสียงของตัวเองจะลดน้อยลงไปหรือไม่ จนต้องทิ้งความเหน็ดเหนื่อยไปก่อน เพราะเหตุนี้เธอจึงสบายใจที่ได้ย้อนกลับไปในสมัยเด็กที่ยังไม่มีการแข่งขันและความสำเร็จใดๆ เข้ามาเกี่ยวข้องนั่นเอง

แต่การระลึกความทรงจำวัยเด็กเป็นเหมือนการหยิบชิ้นส่วนความจริงที่แตกออกเป็นชิ้นเล็ก ๆ และผสมปนเปกันจนไม่รู้ลำดับออกมาเรียงใหม่ระหว่างที่ซูบินกำลังเตรียมการเขียนบทความตอนที่ ๑ เธอและอูดลพยายามหยิบชิ้นส่วนความทรงจำออกมาพร้อม ๆ กันเพื่อจะนำมาเรียงลำดับก่อนหลังก่อนจะตระหนักได้ว่า บางเรื่องนั้นเกินความสามารถของทั้งคู่จริงๆ ไม่รู้ว่าเธอทำรายละเอียดต่างๆ หลุดหายไปไหนหมด จึงมีแต่เรื่องสั้นๆ ที่ไม่น่าจะนำมาเขียนเป็นบทความได้แม้แต่เรื่องเดียว

เรื่องในตอนนั้นเธอไม่รู้รายละเอียด ถึงตอนนั้นก็ยอมไม่รู้ยูเช่นเดิม ตอนเห็นซูบินกับอูดลยังเด็ก จึงมี “เรื่องของผู้ใหญ่” มากมายผ่านไปโดยที่เด็กไม่ได้รับรู้

“ฉันจะใส่รูปนี้ลงไปด้วย”

ซูบินยื่นรูปถ่ายเก่า ๆ ใบหนึ่งที่หยิบออกมาจากอัลบั้มของพ่อแม่ให้อูดลดู มันเป็นรูปซูบินตอนเด็กกำลังนั่งอยู่บนต้นไลแลค ชายหนุ่มใส่เสื้อแจ็กเก็ตที่ยืนอยู่หน้าต้นไม้คือพี่เจ้าบ่าวซึ่งอาศัยอยู่ที่เรือนหลังเล็ก

“ฮ่า ๆ ผมเปีย บ้านนอกชะมัด”

อูดลซึ่งผมเปียสองข้างของซูบินวัยเด็กในรูปแล้วหัวเราะคิกคัก

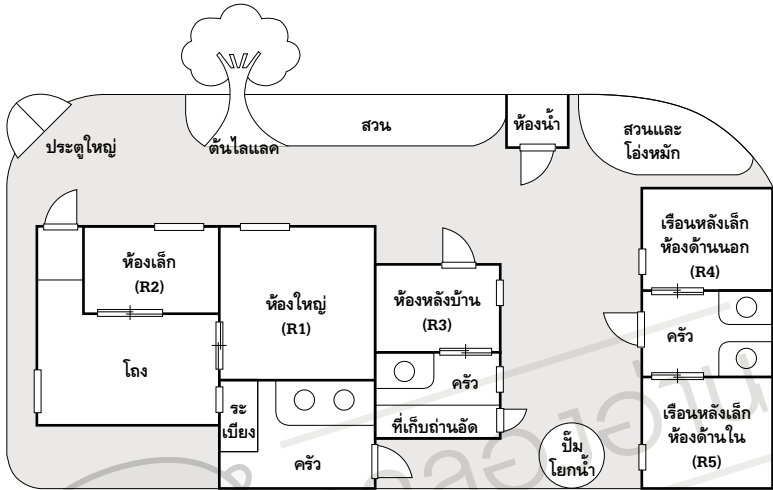
“แม่ฉันรักให้นะ เดี่ยวเถอะ มาว่ากันว่าบ้านนอกอย่างนี้ อายากตายหรือไง ว่าแต่นายเถอะ จะไปเอาอัลบั้มรูปมาให้ฉันไหมเนี่ย”

พอซูบินถามด้วยน้ำเสียงแกลมตำหนิ อูดลก็ยกไหล่

“ก็บอกแล้วไงว่าจะไปสุดสัปดาห์นี้ แล้วคุยกับพี่ชูชียอกแล้วหรือ”

“ไม่จำเป็นหรอก พี่จำไม่ได้ยิ่งกว่าฉันซะอีก”

ซูบินส่งเสียงหือออกจมูกหลังพุดจบด้วย

(R1) ครอบครัวตระกูลฮยอน (R2) พี่สาวสามคน (R3) พี่ยงดัล
(R4) ครอบครัวพ่อค้าแม่ค้าผลไม้ (R5) คู่ซิวใหม่ปลาหมึก

ฮยอนซุซฮยอกคือพี่ชายที่แก่กว่าซูบินสามปี แม้แต่ตัวซุซฮยอกเองก็ยังยอมรับว่าเขาหัวไม่ดี แต่ความทรงจำตอนอายุสิบห้าก็ยังจำไม่ได้ อย่านไปพูดถึงช่วงชีวิตตอนลิบขวบที่ซูบินอยากย้อนรำลึกเลย แม้เขาจะจิตใจดีและเป็นคนง่ายๆ แต่ไม่สามารถทำงานที่ใช้สมองได้เลย หลังจากปลดประจำการจากตำแหน่งนายสิบทหารบกมาแล้ว ก็ทำงานเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยของห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งในจังหวัดคยองกีจนถึงปัจจุบัน เขาแต่งงานเมื่อสองปีก่อนและมีลูกสองคน แม้จะต้องหาเลี้ยงทั้งลูกและเมีย แต่ชีวิตของเขาก็ดูสงบสุขดี ซูบินไม่ได้เกลียดพี่ชายของตัวเอง แต่เธอคิดว่าเขาแตกต่างจากตัวเธอมากไปหน่อย จึงไม่เข้าไปสนิทชิดใกล้

ยิ่งไปกว่านั้น สิ่งที่ซูบินต้องการคือเรื่องราวของผู้ใหญ่ในสมัยนั้นต่างหาก

“เสร็จแล้ว น่าจะถูกต้องนะ”

อูตลยี่นกระดากที่พิมพ์ออกมาให้ซูบินดู

แล้วเขาก็ลงมือออกแบบหน้าตาต่างบ็อบอัฟลงบล็อกให้เธอต่อทันที

“ตอนต่อไปจะเขียนเรื่องอะไร เธอน่าจะกำหนดเอาไว้แล้วใช่ไหม”

อูตลถามซุบิน

“ฉันคิดไว้คร่าวๆ ถึงแค่ตอนที่ ๓ เอง ตอนที่ ๒ จะเล่าเรื่องครอบครัวที่อาศัยในเรือนหลังใหญ่ ไล่จากครอบครัวตระกูลฮย็อนของฉันไปจนถึงพี่สาวสามคน จำได้หรือเปล่า แม่ฉันเคยทำของเล่นแมวเป็นงานพิเศษด้วยนะ”

“ของเล่นแมวหรือ” อูตลเอียงคอสงสัย ก่อนจะโพล่งขึ้นมา “อ้อ หนูพวกนั้น! พ่อเรียกว่าของเล่นแมวแล้วนี่ก็ไม่ออกเลย”

“ใช่ หนูที่ทำจากไหมพรมนั่นแหละ ฉันจะเริ่มเล่าจากการนั่งล้อมวงทำงานพิเศษด้วยกัน แล้วค่อยดึงไปสู่สภาพภายในเรือนหลังใหญ่”

“แล้วตอนที่ ๓ ละ”

“ก็เรื่องพี่เจ้าสาวที่อยู่เรือนหลังเล็ก เมื่อคืนฉันโทร.หาแม่เลยได้ฟังเรื่องใหม่ที่น่าตกใจมานะ แม่บอกว่าเพิ่งนึกออกเมื่อวานนี่เอง”

“พี่เจ้าสาวบ้านหลังเล็กหรือพี่คนที่สวยๆ นะหรือ” อูตลชี้ไปที่ชายในรูปที่จะใส่ลงไป ในบทความตอนที่ ๑ ชายหนุ่มที่ยืนอยู่หน้าต้นไม้ไลแลคสวมรองเท้าบู๊ตเป็นดินกับแจ็กเก็ตเก่าๆ ก่อนจะถามว่า “ที่เป็นภรรยาของผู้ชายคนนี้ใช่ไหม”

“ใช่ นายคงไม่รู้ พี่คนนั้นเป็นขวัญใจสมัยเด็กของฉันเลยนะ... เด็กผู้หญิงนะชอบยกผู้หญิงสวยๆ เป็นขวัญใจ นี่ฉันเพิ่งรู้เหตุผลที่อยู่ดี ๆ พี่คนนั้นก็หายตัวไปด้วยละ เอาไว้ฉันเขียนเสร็จแล้วจะเอามาให้อ่านนะ นายต้องตกใจแน่ๆ ว่าแต่หิวจังเลย ไปหาอะไรกินกันเถอะ!”

ทั้งสองคนหยิบเสื้อโค้ตมาสวมทับเสื้อผ้าที่ใส่อยู่แล้วออกไปจากคอนโดทันที ถึงตอนนี้อูตลก็เอ่ยปากว่าหิวจนแทบท้องแล้วเหมือนกัน ทั้งสองคนเข้าร้านหมูสามชั้นย่าง แล้วนั่งหันหน้าเข้าหากันตรงโต๊ะที่ดัดแปลงมาจากถังทรงกระบอกล

ชายเจ้าของร้านใช้คีมคีบถ่านอัดดีดไฟแล้วใส่ลงตรงช่องกลางโต๊ะถึงกลิ่นควันเหม็นๆ โขยขึ้นมาเตะจมูกของพวกเขาพร้อมประกายไฟเล็กๆ เมื่อเสร็จแล้ว อูตลก็เป็นคนคีบหมูสามชั้นสดชิ้นยาวๆ วางลงบนตะแกรงย่าง

ซูบินคืบหมูที่ย่างจนน้ำมันบนผิวหน้าเดือดปุด ๆ มาตัดเป็นชิ้นใหญ่ ๆ แล้ววางลงบนผักกาดหอม ก่อนจะยัดเข้าปากเคี้ยวจนแก้มตุ่ย พลังพูดออกมาว่า

“เมื่อก่อนอะไร ๆ ก็ใช้ถ่านแก๊วกันหมด โฟมอดที่ไรก็เรื่องใหญ่เลย แต่ตอนนี้กลายเป็นแค่ของเก่าให้คนที่คิดถึงสมัยนั้นใช้อย่างหมูกิน”

“ฉันเก่งเรื่องการเปลี่ยนถ่านอัดมากเลยนะ” อูดลเสียริมฝีปากเบื้อน มันหมู แล้วหันไปสั่งหมูเพิ่มอีกสองที่ “วันไหนไม่ค่อยหนาว ต้องวางให้ รูด้านล่างกับด้านบนเหลื่อมกันหน่อย ถ่านจะได้ไหม้หน่อยลง เธอไม่รู้ลูละสิ”

“อายุเจ็ดขวบแต่เปลี่ยนถ่านเป็นด้วยหรือ เก่งจริง ๆ แล้วเคยทำถ่านแตกหรือเปล่า”

“ไม่มีวันซะหรอก เวลาฉันโกรธ ฉันชอบขว้างข้าวของ แต่ฉันไม่เคย ขว้างถ่านอัดเลยนะ เพราะไม่อยากโดนแม่ตี ถ้าจะมีอะไรแตก แม่คงอยากให้ หัวลูกแตกมากกว่าถ่านอัด ถ้าฉันทำถ่านอัดแตกละก็ แม่คงไม่ยกโทษให้แน่”

พอหันมาสบตากับพวกเขาที่หัวเราะคิกคักออกมา แล้วแข่งกันกิน รวากับกำลังร่วมการแข่งขันกันเร็วกันจริง ๆ พออีกฝ่ายกินเยอะกว่า ก็ตั้ง กติกาที่ยากขึ้นให้ฝ่ายนั้นไม่ชนะขึ้นมา เวลาซูบินทำงาน เธอจะไม่แสดง นิสัยการกินเช่นนี้ออกมาให้ใครเห็น แต่นี่เป็นนิสัยการกินของเธอที่มีแต่อูดล เพียงคนเดียวที่รู้ ทั้งคู่เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็ก ได้เห็นทั้งภาพที่ควรเห็น และไม่ควรเห็นของกันและกันมาแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องเสแสร้งใส่กัน

“ว่าแต่...”

อูดลเอ่ยปากขึ้นมาขณะกำลังย่างหมูชิ้นใหม่และปรับลมหายใจกลับมา เป็นปกติแล้ว

“หรือ”

“เอ่อ...เธอจะเขียนเรื่องอุยของด้วยไหม”

ซูบินรู้ว่าอูดลพยายามพูดเหมือนไม่รู้ลูลีอะไร แถมยังตั้งใจเลือกพูด ในช่วงเวลาผ่อนคลายแบบนี้ด้วย ซูบินจึงตอบไปแบบผ่าน ๆ

“ไม่ว่าจะสำคัญมากหรือน้อยก็ควรจะทำถึงไม่ใช่หรือ”

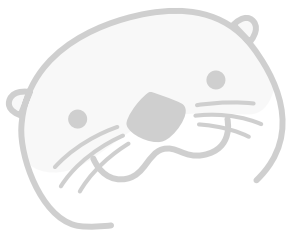
“แต่พ่อไม่ค่อยเล่าเรื่องอุยของนะ...ฉันเองก็ไม่ค่อยรู้”

“อย่าห่วงเลย”

ซูบินห่อผักและหมูคำใหญ่ที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้วมัดใส่ปากอุดลอุดลขยับปากซ้ายขวาอยู่ไม่กี่ทีก็สามารถเคี้ยวกลืนลงไปจนหมด แล้วอ้าปากให้เธอดู กระนั้นขอบตาของเขาก็มีน้ำตาซึมออกมาเพราะตกใจที่อยู่ๆ ก็โดนยึดอาหารคำใหญ่ยักษ์เข้าปาก

“ฉันจะไม่เคঁค่นถ้ามในเรื่องที่ไม่รู้ให้นายทรมานใจหรอก”

อุดลคั่นตะกร้าผักเพื่อหาผักกาดหอมใบใหญ่ๆ ด้วยใจหวังจะเอาคืนตอนนี้ทั้งสองคนกลายเป็นคู่รักนักกินที่ดูมีความสุขมาก แล้วซูบินก็ต้องกินผักห่อหมูอย่างคำใหญ่ยักษ์จนเหลือเชื่อถึงสองคำติด

กดลอกงาน

บทที่
๒

ทดลองอ่าน

อีซอล กำลังคันเสื้อผ้าในตู้หลังอาบน้ำเสร็จ วันนี้เขาไม่ได้ออกไปไหนและไม่มีอะไรต้องทำด้วย เขาตั้งใจจะกลับไปเรียนมหาวิทยาลัยอีกครั้งในเดือนมีนาคมปีหน้าหลังพักการเรียนไฉวัน ตอนนีเพื่อนบางคนได้งานทำไปแล้ว บางคนกำลังยุ่งกับการหางาน บางคนก็กำลังมีความรัก หลังผู้ชายปลดประจำการออกมา พวกผู้หญิงมักจะเลือกผู้ชายเหล่านี้อย่างกับเลือกงานทำ ถ้าพูดถึงหน้าตา อีซอลถือว่าเป็นอันดับหนึ่ง แต่เรื่องอื่นถือว่าได้ที่โหล่

หลังจากหิวผมหักศกไปด้านหลังเพื่อเปิดหน้าผากให้เด่นชัดแล้ว อีซอลก็ดูใบหน้าของตัวเองในกระจกที่ติดอยู่กับตู้เสื้อผ้า ใบหน้าของเขาเล็กและขาวผ่อง ตาจมูกปากล้วนงดงามราวกับปั้นมาอย่างประณีต ทำเอาคนที่เดินสวนกันต้องหันมามองสักครั้ง ปีหน้าเขาจะอายุสามสิบแล้ว แต่ใบหน้ายังดูเหมือนคนอายุยี่สิบสี่อยู่เลย แถมตอนที่เด็กกว่านี้เคยมีคนเสนอให้เขาลองไปเป็นนายแบบหรือดาราด้วย แต่นิสัยอย่างเขาไม่สามารถทำงานที่จะต้องเอาตัวเองไปให้คนอื่นดูและออกอ้อนให้คนอื่นหันมามองได้ แม้เขาจะดูพิเศษเมื่ออยู่ในหมู่คนธรรมดา แถมถ้าอยู่ในหมู่คนหน้าตาดีก็ดูโดดเด่น แต่

เขาไม่มีความอดทนมากพอที่จะฝึกฝนหรือเรียนรู้อะไรต่าง ๆ ซึ่งแม่ของเขา ก็รู้สึกเสียลูกชายตัวเองเป็นอย่างดี

“ใช้ชีวิตไปตามปกติเถอะ ถ้ายังไม่มียะโรอยากทำ จะไม่ทำอะไรเลยก็ได้”

เป็นคำพูดที่แม่ของอีซอลพูดเสมอ ไม่ว่าเขาจะขอกลับมาอ่านหนังสือเพื่อสอบใหม่เพราะไม่ถูกใจมหาวิทยาลัยที่สอบเข้าได้ หรือตอนอ่านหนังสืออย่างใจเย็นแล้วกลับไปเรียนในมหาวิทยาลัยเดิม ซึ่งไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลย ทั้งตอนที่มหาวิทยาลัยยกเตือนเรื่องต่างๆ หรือตอนถูกพักการเรียนบ่อยราวกับกินข้าว ตอนเขาขอเลื่อนกำหนดการเข้าประจำการเป็นทหารไปเรื่อยๆ หรือตอนนี้ที่เขาใช้ชีวิตไปวัน ๆ รอกลับไปเรียนโดยไม่กระตือรือร้น ทั้งที่การทำงานทำตอนอายุขนาดนี้ถือว่าช้าไปมาก แต่แม่ก็ยังเหมือนเดิมเมื่อห้าปีก่อน อยู่ ๆ พ่อของอีซอลก็ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต แต่แม่ก็ไม่ได้โยนภาระอะไรให้อีซอลต้องรับผิดชอบ แม่ใช้เงินประกันของพ่อเปิดร้านอาหาร จนในที่สุดก็สามารถเปิดร้านปุดองซีอิ๊วขึ้นมาได้ แล้วร้านอาหารของแม่ก็กิจการดีจนต้องขยายร้านให้ใหญ่ขึ้นภายในปีเดียว และปีนี้แม่ก็ได้ครอบครองตึกใหม่สูงสี่ชั้น โดยตกแต่งชั้นบนสุดเป็นที่อยู่อาศัยร่วมกับอีซอล ส่วนอีกสามชั้นด้านล่างทำเป็นร้านอาหารทั้งหมด แม่เก่งมากแม่แม่จะเป็นคนที่หน้าตาดูอ่อนแอ แต่ไม่เคยยอมมืออ่อนเท้า แถมยังใจกว้างด้วยนี่อาจจะเป็นเคล็ดลับที่ทำให้ท่านมีชีวิตรอดมาจนถึงปัจจุบันก็ได้

อีซอลเลิกขลุ่ยอยู่แถว ๆ ตู้เสื้อผ้าแล้วขึ้นมาอนบนเตียง เขาถือเป็นลูกชายที่คิดถึงแม่เป็นอย่างดีเสมอ ไม่ใช่ว่าเขาไม่อยากช่วยงานแม่ แต่เขาไม่รู้ว่าควรต้องทำอะไรเท่านั้นเอง เขาจะสอบบรรจุเป็นข้าราชการดีไหม แต่ก็ดูเหมือนจะช้าเกินไปแล้ว จะสมัครงานบริษัท หรือจะลงเรียนทำอาหารในสถาบันสอนทำอาหารดี

ระหว่างที่กำลังคิดเรื่องต่าง ๆ อยู่ นั่น เขาก็รู้สึกว่ามีมือถือที่อยู่ใต้ผ้าหมักกำลังสั่น อีซอลยื่นมือขวา ๆ เร็ว ๆ ไปหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดู ก็เห็นว่าเป็นเพื่อนร่วมรุ่นสมัยมัธยมปลายที่โทร.เข้ามา

“ว่าไง ไอ้บ้า”

อีซอลรับโทรศัพท์ด้วยคำทักทายเหมือนเคย เพื่อนคนนั้นก็ตอบมาว่า
“เป็นไง เข้าไปดูหรือยัง”

“เข้าไปดูอะไรที่ไหน”

“ไม่เห็นข้อความฉันหรือไง”

อีซอลหวางพลางถลกเสื้อขึ้นเกาที่อองแกรก ๆ

“...ส่งข้อความมาหรือ”

“อ้าว แกนี่ อยู่ไหน”

“บ้าน”

“ทำอะไรอยู่ ทำไมถึงไม่อ่านข้อความ”

อีซอลยกมือถือออกจากหูแล้วเปิดกล่องข้อความดู จึงเห็นว่าข้อความ
ที่เพื่อนเพิ่งส่งมาเมื่อประมาณชั่วโมงก่อนค้างเป็นข้อความที่ยังไม่ได้เปิดอ่าน
เมื่อเข้าไปดูก็เห็นเป็นลิงก์ของเว็บไซต์ แต่ไม่มีคำอธิบายใดๆ

“อะไรเนี่ย”

“รูปที่แกอัปในกาเกาสตอรี่^๑ คราวก่อนนะ มีคนเอามาลงหนังสือพิมพ์
ด้วยนะ”

“รูปที่ฉันอัปหรือ”

อีซอลนึกถึงรูปต่างๆ ที่เขาโพสต์ลงในกาเกาช่วงที่ผ่านมา ซึ่งส่วนใหญ่
ใหญ่เป็นรูปในชีวิตประจำวันของเขาที่ถ่ายด้วยกล้องโทรศัพท์มือถือ ใน
บรรดารูปเหล่านั้นมีรูปที่ได้ลงหนังสือพิมพ์ด้วยหรือ แล้วเพื่อนก็เป็นคนตอบ
ข้อสงสัยของเขาให้ว่า

“ก็รูปวันครบรอบวันตายพ่อแกไง แกอัปรูปพ่อแกตอนหนุ่ม ๆ ไว้
ไม่ใช่หรือ”

“หือ?”

ใช่ มีรูปนั้นด้วย หลังพ่อเสียชีวิตไปแล้ว เขาก็พบรูปนั้นในลิ้นชัก

^๑ Kakao หรือ 카카오 เป็นแอปพลิเคชันเพื่อการสนทนาที่ชาวเกาหลีใต้นิยมใช้ ลักษณะคล้าย Line โดยมีส่วนที่เป็น Kakao Story ซึ่งเป็นการแชร์ภาพคล้ายกับ Facebook Story หรือ Line Story แต่สามารถตั้งค่าได้ว่าจะให้ใครเห็นภาพนั้น และจะไม่ได้ลบหลังผ่านไป ๒๔ ชั่วโมงเหมือนแอปพลิเคชันอื่น

โต๊ะของพ่อ รูปนั้นแทรกอยู่ในกลุ่มรูปที่พ่อถ่ายระหว่างออกไปปิกนิกกับพนักงานโรงงานซูโบละ รูปนั้นทำให้ฮอลได้เห็นพ่อตอนหนุ่ม ๆ เป็นครั้งแรก

“ฮัยอนซูบิน ผู้หญิงที่เคยดำเนินรายการ ‘ปัจจุบัน ณ ที่เกิดเหตุกับฮัยอนซูบิน’ นะ เป็นคนลงรูปนี้ในหนังสือพิมพ์ แล้วบอกว่าเป็นรูปถ่ายในบ้านที่ตัวเองเคยอาศัยอยู่ตอนเด็กๆ พอฉันเห็นก็ว่าคุ่นๆ คิดไปคิดมา... ก็นึกขึ้นได้ว่าเคยเห็นจากในกาเกาสตอรีของแก”

หลังวางสาย ฮีซอลก็เข้าไปนั่งหน้าคอมพิวเตอร์ที่เปิดทิ้งไว้เสมอ แล้วเปิดเว็บไซต์ที่เพื่อนส่งมาให้

“การเดินทางในวัยเด็กของฮัยอนซูบิน นักวิจารณ์วัฒนธรรมกระแสนิยม”

เขาเคยได้ยินชื่อฮัยอนซูบินมาบ้าง เวลาไปร้านหนังสือก็มักจะเห็นหนังสือแนวพัฒนาตัวเองที่ผู้หญิงคนนี้เขียนติดอันดับหนังสือขายดีอยู่เสมอ เมื่อไม่นานมานี้เธอเริ่มโด่งดังจากการเป็นผู้ดำเนินรายการ “ปัจจุบัน ณ ที่เกิดเหตุกับฮัยอนซูบิน” รายการนั้นสัมภาษณ์คนมีชื่อเสียงด้วย

ฮีซอลอ่านบทความนั้นแล้วก็ต้องตาโตเพราะรูปประกอบที่เหมือนรูปที่ตัวเองมีแบบไม่ผิดเพี้ยน

ในภาพนั้น เด็กผู้หญิงผมเปียนั่งอยู่บนต้นไม้ไลแลคและเอื้อมมือข้างหนึ่งจับกิ่งไม้ไว้ แม้เธอจะนั่งอยู่บนต้นไม้ที่สูงกว่าตัวเธอ แต่กลับไม่มีท่าหวาดกลัวเลย “คุณอยากประสบความสำเร็จไหม” เขานึกถึงหน้าของผู้หญิงชื่อฮัยอนซูบินที่มักเห็นบ่อย ๆ พร้อมประโยคนี้ตามหน้าหนังสือหรือโทรทัศน์ เธอคือเด็กผู้หญิงที่นอนอยู่บนต้นไม้ไลแลคนี้เอง นี่เธอคิดจะเลิกใส่ความปรารถนาลงในละครแล้วทำความปรารถนาของตัวเองให้เป็นจริงแล้วหรือไงนะ แม่แขนของเด็กหญิงจะเรียวกเล็ก แต่ดูแข็งแกร่งไม่ต่างจากกิ่งไม้เลย

ด้านล่างของต้นไม้มีผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ ผมของเขายั๊กศก หน้าตาหล่อเหลา ผู้ชายคนนี้น้ำตาเหมือนฮีซอลมาก แต่ดูเหมือนเขาตอนที่อายุน้อยกว่าปัจจุบัน ตอนนั้นพ่อของเขาเป็นกรรมกรในไซต์งานก่อสร้าง จึงสวมรองเท้าบูตกับเสื้อแจ็คเก็ตสีก็ากก็อยู่เสมอ ในรูปพ่อยืนอยู่ใน “ท่าถ่ายรูป” ที่คนทั่วไปมักทำกัน

รูปถ่ายเจ้าปัญหาที่ถูกใช้เป็นรูปประกอบในบทความตอนแรกซึ่งเป็น
ผลงานเขียนของฮย็อนซูบิน
อีซอลเปิดลิงก์ต่อไปเพื่อดูบทความที่สอง

การเดินทางในวัยเด็กของฮย็อนซูบิน นักวิจารณ์วัฒนธรรมกระแสนิยม ๒

หนูตัวละ ๒๐ วอน

“ซูบิน ไปเรียกพี่ไม้ค้ำมากินมันเผาเร็ว”

เวลาแม่เผามันตรงเตาเผาถ่านอัด แม่มักจะเรียกใช้ฉัน
เช่นนั้นเสมอ จากนั้นฉันก็จะรีบวิ่งต่อไปที่ห้องเล็ก แล้ว
ยกไม้ค้ำที่วางอยู่ข้างห้องขึ้นมาบอกว่า “พี่ไม้ค้ำ! แม่เรียกให้
ไปกินมันเผา” หนึ่งในพี่สาวที่อยู่ห้องเล็กมีขาผิปกติข้างหนึ่ง
เธอเดินไม่ค่อยสะดวกจึงต้องใช้ไม้ค้ำช่วยเดิน ทุกคนจึงเรียก
เธอว่า “พี่ไม้ค้ำ”

แม่และพี่ไม้ค้ำจะทำหนูอยู่ที่บ้านตลอดทั้งวัน โดยนำ
สำลีมายัดใส่ถุงขนสัตว์เล็กๆ แล้วเย็บปิด จากนั้นก็เอาหู
กับหางมาติด แล้วปิดท้ายด้วยการติดสติ๊กเกอร์ที่เป็น
รูปดวงตา เพียงเท่านี้ก็ได้ตุ๊กตาหนูหรือ “ของเล่นแมว”
ฉันไม่เคยรู้ว่าใครเป็นคนซื้อของเล่นแบบนี้ไปให้แมวเล่นกันนะ
รู้แต่ว่านี่คืองานพิเศษชิ้นสำคัญของพวกผู้หญิงที่อยู่ในบ้าน
โหลแลค ฉันจำได้ว่าหนูหนึ่งตัวจะได้เงิน ๒๐ วอน ถ้าทำห้าตัว
จะได้เงินพอซื้อขนมหรือบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปหนึ่งห่อ

เพราะเวลาจับสำลีและผ้าขนสัตว์มักจะมีฝุ่นฟุ้ง ถ้า

วันไหนอากาศไม่หนาวมาก แม่กับพี่ไม้ค้ำจึงออกไปทำงานกันในห้องโถง เวลาหนูสี่เหลียง สีฟ้า และสีแดงที่เพิ่งทำเสร็จในวันนั้นกองอยู่บนพื้นบ้าน จะดูเหมือนหลุมศพสี่สันสดใสเลยทีเดียว

ตอนเย็นพี่ผมยวากับพี่สาวคยองซัง^๒ จะเลิกงานกลับมาช่วยกันทำหนูนี้อต่อ พี่ผมยวามีเส้นผมยาวถึงบั้นเอว และมักมัดรวบเป็นหางม้าไว้เสมอ ส่วนพี่สาวคยองซังจะพูดด้วยสำเนียงท้องถิ่นของจังหวัดคยองซัง เสียงของเธอดังกังวานราวกับมีลำโพงอยู่ที่คอ พี่สองคนนี้และพี่ไม้ค้ำอยู่ในห้องเล็กของเรือนหลังใหญ่ด้วยกัน ฉันจำได้ว่ามีสองคนเป็นพี่น้องกัน ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นเพื่อนของหนึ่งในพี่น้องคู่นั้น แต่ไม่รู้ว่าใครเป็นพี่น้องกับใครกันแน่ ถ้าให้พูดตามความจริงแล้ว ฉันแยกพี่สาวสามคนนี้ไม่ค่อยออก ฉันมักจะจำได้ว่า มีพี่สาวคนหนึ่งทำอะไรสักอย่างให้ฉัน หรือพูดบางอย่างกับฉัน แต่จำไม่ได้ว่าเป็นใครในสามคนนี้ สำหรับฉันแล้ว พวกเขาเป็น “พี่สาวห้องเล็ก” เหมือนกันหมดเท่านั้น

ระหว่างทำหนู แม่กับพี่สาวสามคนมักจะเหลือบมองโทรทัศน์ที่เปิดทิ้งไว้ในห้องที่สามารถมองเห็นผ่านช่องประตูซึ่งเปิดค้างไว้ขณะที่มือทำงาน พวกเขาจะพูดคุยแลกเปลี่ยนข่าวลือเรื่องนั้นเรื่องนี้ที่ได้ยินจากละแวกบ้านกัน ดูไปดูมาเหมือนสี่สาวพี่น้องเลยทีเดียว ส่วนตัวฉันมักจะไปนั่งเล่นเศษผ้าและเศษสำลียู่มุมหนึ่ง แล้วแอบฟังเรื่องที่พวกเขาพูดคุยกันโดยทำท่าเหมือนไม่สนใจ บางครั้งฉันอยากช่วยแม่เลยอาสาติดตาให้หนู แต่ดันติดกลับด้านจนแม่โมโหใหญ่โต แม่ยิงเอาตุ๊กตาหนูสองตัวที่ตั้งใจทำจนสวยที่สุดมาผูกหางติดกัน

^๒ ชื่อเรียกพื้นที่ทางตะวันออกเฉียงเหนือถึงทางใต้ของคาบสมุทรเกาหลี แบ่งเป็นสองจังหวัด คือ จังหวัดคยองซังเหนือ และจังหวัดคยองซังใต้ ผู้คนในพื้นที่นี้จะสืบเชื้อสายเฉพาะถิ่น

แล้ววางไว้บนหลังโทรทัศน์ เหมือนจะใช้เป็นของแต่งบ้านด้วย
 พวกผู้หญิงในสมัยนั้นจะทำงานพิเศษกันเยอะมาก
 แม่บ้านที่รู้จักใช้จ่ายมักจะทำงานเพื่อหาเงินยังชีพ ไม่ว่าจะเป็
 งานร้อยลูกปัด งานพับถุง งานติดตาตุ๊กตา หรืองานแกะ
 กระจะเทียม ส่วนผู้หญิงที่ตัวคนเดียวก็มักจะทำงานเหล่านี้
 เพื่อหาเงินเลี้ยงชีพเช่นกัน งานเหล่านี้จะเป็นงานเล็กๆ น้อยๆ
 ไม่จำเป็นต้องมีทักษะอะไรเป็นพิเศษ ค่าแรงที่ได้จึงไม่ค่อยสูง
 แต่ถ้าเป็นงานที่ต้องลงมือทำเยอะอย่างของเล่นแมว ราคาต่อชิ้น
 ก็จะสูงขึ้นมาน้อย

จุดกระจายงานพิเศษคือร้านขายของชำเล็กๆ ในหมู่บ้าน
 หรือที่เรียกกันว่า “ร้านรุหนู” พี่ชายที่อายุแก่กว่าฉันสามปี
 มักจะรับหน้าที่เป็นคนขนอุปกรณ์ที่ใช้ทำของเล่นแมวมาที่บ้าน
 และขนของที่ทำเสร็จแล้วไปส่งให้ร้านรุหนู แม้เขาจะอายุแก่
 กว่าฉันสามปี แต่ตอนนั้นเขาก็อายุเพียงสิบขวบเท่านั้น ด้วย
 ความที่พี่เป็นคนรูปร่างใหญ่และแรงเยอะ แม่จึงเรียกใช้ให้
 ทำงานได้โดยไม่รู้สึกเกรงใจ และด้วยความที่ตัวใหญ่ พี่จึง
 มักจะก่อเรื่องด้วยการออกไปต่อตีกับเด็กแถวบ้านเป็น
 ประจำ แต่เวลาถูกเรียกใช้งานก็สามารถทำได้ดีและไม่บ่น
 ด้วย ถ้าหัวถุงพลาสติกใส่ของเล่นแมวที่ทำเสร็จแล้วไปให้
 ป้าเจ้าของร้านรุหนู ป้าก็จะให้ถุงขนาดเดียวกันแต่ใส่อุปกรณ์
 เพื่อทำของชุดใหม่มาจนเต็มแทน แล้วพี่ก็มักจะได้อุ้มหรือ
 หมากฝรั่งแถมมาด้วยพร้อมกับคำชมเชยจากป้า

พ่อของฉันไม่ค่อยอยู่บ้าน ส่วนพ่อของอูตลที่เป็น
 พ่อค้าผลไม้ พี่เจ้าบ่าวที่ทำงานในไซต์ก่อสร้าง แล้วก็พี่อึ้งดัล
 ที่เป็นนักศึกษา มักจะกลับเข้าบ้านกันในตอนเย็น ครอบครัว
 ของเรามักจะนอนกันสามคนแม่ลูกบ่อยๆ เพราะพ่อของฉัน
 ทำงานเป็นคนขับรถประจำทางสายในเมืองที่รับเงินเป็นรายวัน
 พ่อจึงมักจะนอนในที่พักของบริษัทเพื่อจะได้ทำงานให้เยอะที่สุด

แล้วจะกลับบ้านทุก ๆ สิบวัน

แม่พ่อจะกลับบ้านราวกับเป็นแขก แต่พ่อเป็นคนใจดี โดยเฉพาะกับลูกสาวอย่างฉัน เวลาพ่ออยู่บ้าน พ่อมักจะให้ฉันขี่คอไปร้านรูดูหนัง ซึ่งฉันชอบมาก พอถึงร้านรูดูหนัง พ่อก็จะซื้อขนม ลูกอม หรือขนมปังให้เยอะจนแทบถือไม่หมด เมื่อปี ๑๙๘๔ ที่เซนต์อินพียง กรุงโซล มีพ่อที่บ้าลูกสาวอยู่ตรงนี้คนหนึ่ง

แน่นอนว่าคุณแม่จอมมัธยัสถ์ของเราต้องไม่ชอบใจการใช้เงินสุรุ่ยสุร่ายของพ่อ พ่อพ่อให้ฉันขี่คอ แม่ก็จะจ้องพ่อด้วยสายตาไม่พอใจ แต่พ่อก็จะพยายามหาทางหลบเลี่ยงแล้วพาฉันไปร้านรูดูหนังได้ แม่เคยโกรธหนัก ๆ อยู่ครั้งหนึ่งวันนั้นเป็นคืนก่อนวันคริสต์มาส พ่อกลับบ้านมาพอดี ด้วยความที่เป็นวันพิเศษ ฉันก็หวังว่าพ่อคงจะซื้อขนมที่เข้ากับเทศกาลมาด้วย แต่พ่อกลับแบกต้นไม้พลาสติกขนาดใหญ่ และยังมีของขวัญสำหรับเด็ก ๆ ทุกคนในบ้านมาแทน

“แค่ต้นไม้กับเค้กก็พอแล้ว นี่ยังจะซื้อเสื้อผ้าให้เด็ก ๆ อีก ซื้อให้ลูกตัวเองไม่พอ ยังซื้อให้ลูกคนอื่นด้วย ส่วนเมียตัวเอง แม่แต่ก็บิตติดมถูก ๆ ยังไม่ยอมซื้อให้เลย”

นี่คือประเด็นหลักที่แม่โกรธ ช่วงนั้นอูดล ลูกชายของพ่อค้าแม่ค้าผลไม้ไม่มีเหตุจำเป็นต้องมาอยู่ในห้องของครอบครัวเรา พ่อเลยซื้อเสื้อผ้าให้ฉัน พี่ แถมยังอูดลเป็นของขวัญวันคริสต์มาสด้วย แต่กลับไม่ซื้อของขวัญอะไรให้แม่ เสื้อผ้าที่พ่อซื้อให้เป็นสีแดง มีรูปเจ้าหนูปรมาณูสกปรกอยู่บนหน้าอก ด้วยความที่พ่อไม่ค่อยรู้ราคาเสื้อผ้าเด็ก คงจะจ่ายไปตามที่พ่อค้าเรียก รวมทั้งต้นไม้พลาสติกและของประดับต้นไม้ด้วย

วันนั้นพวกเด็ก ๆ พวกกันเปลี่ยนเป็นเสื้อเจ้าหนูปรมาณูกันหมด แล้วเอาสายรุ้งสีต่าง ๆ มาห้อยต้นไม้ ดึงสำลีมาติดและนำไปเกาะพริบมาพันอีกรอบ พี่สาวห้องเล็กทั้งสามคน

ก็ออกมาช่วยพับนกระเรียนกระดาษแล้วห้อยไว้ตามกิ่งต่างๆ
แถมยังเอากระดาษสีมาโปรยด้วย

“เมอร์รี่คริสต์มาส! ปีหน้าขอให้ได้แต่งงาน!”

ฉันไม่แน่ใจว่าปีที่เสียบปลั๊กไฟกะพริบแล้วตะโกน
ออกมาคือพี่ไม้ค้ำหรือพี่ผมยาว บางทีอาจจะเป็นพี่สาวคัยองซัง
ก็ได้ พอไฟติด แสงไฟก็กะพริบวิบวับ แล้วทั้งเด็กและผู้ใหญ่
ที่ออกันอยู่หน้าต้นคริสต์มาสก็พากันปรบมือด้วยความดีใจ

ต้นคริสต์มาสที่คนในเรือนหลังใหญ่ร่วมกันตกแต่ง
วางไว้มุมหนึ่งของห้องโถงจนหมดฤดูหนาว ฉันยังจำได้รางๆ
ถึงภาพของบ้านโลแลคในยุค ๘๐ ที่มีของเล่นแมวทองพะเนิน
อยู่หน้าต้นคริสต์มาสต้นนั้นได้ดี

<จบตอนที่ ๒>